

Η ΕΡΤΕΡΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 53.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Γ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1849.

Η ΕΡΗΜΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΡΑΓΓΩ

Γ'.

(Συνέχεια. Ἴδε Φυλλάδιον 52.)

Λαίλαψ.

Διήλομεν τὸ δάσος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ μάχη. Ἡ ἡμέρα γαλήνιος καὶ ἄνευ συμβάντος παρελθοῦσα, ἐκλινεν εἰς τὴν δύσιν τῆς. Τὸ στρατόπεδον ἐτοποθετήθη ἀμέσως εἰς τινὰ εὐρύχωρον πεδιάδα, ἀπὸ μέσου τῆς ὁποίας, ὡς παμμεγέθεις τύμβοι, ὑψοῦντο ἐκτεταμέναι θίνες ἄμμου σιλιπνοτάτης.

Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις, διατὶ αἱ συνοδίαί προτιμῶσι τὰς σαθμεύσεις ταύτας ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ πλησίον τῶν πυκνοφύλλων δασῶν, συνήθους κατοικίας τῶν ὄφεων, τῶν τίγρεων καὶ τῶν λεόντων.

Ἡ ἐπιούσα ἡμέρα διεδηλώθη τρομερὰ καὶ ἀπειλητική. Ἡ παραμικροτέρα αὖρα δὲν ἐτάραττε τὸν ἐθαίρα, οὐδ' ἐν σύννεφον ἐφαινετο εἰς τὸν ὄριζοντα. Ἰσθιανόμεθα ἐπὶ τοῦ κεκμηκότος σώματός μας νυχ-

μοὺς ὀξεῖ, καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἡμῶν, ἂν καὶ εἰς σκιάν εὐρισκομένων, ἔρρειεν ἄφθονος ἰδρώς. Ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν ὄριζοντα μέλαν σκιαγραφεῖται σημεῖον. Αναβαίνει αὐτὸ, μεγαλύνεται, ἐκτείνει τοὺς βραχίονάς του, ἀναβαίνει ἀκόμη, κυριεύει τὴν ἑκτασιν καὶ φῶς ἀμαυρὸν καὶ ὠχρὸν φωτίζει τὴν σκηνήν.

Ἰθελος εἶπεῖ, ὅτι τὴν ἡ ἀμυδρὰ λάμψις τῆς σεληνῆς φωτίζουσα ἐπὶ σιωπηλῶν ἐρειπίων. Τοσοῦτον δὲ ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι βαρεῖα καὶ ἀκίνητος ὥστε ὁ ἐλαφρότερος χνοὺς ἤθελε πέσει καταγῆς ἄνευ ταλαντώσεως, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ συμπαγῆς οὗτος ὄγκος, ὁ πνίγων καὶ περικλείων ἡμᾶς, διασχίζεται διὰ βιαίων ἀστραπῶν, αἵτινες ὀρμῶσαι ἀπὸ τοῦ ζηνῆθ βυθίζονται ὡς θέλη φλογὸς εἰς τὸν ὄριζοντα.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι λαίλαψ, καταγῆς τῶν τροπικῶν, εἰς τῶν στιγμιαίων ἐκείνων καὶ φρικωδῶν κατακλυσμῶν, οἵτινες φέρουσι τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀπειλήν εἰς τοὺς πλοῖζομένους.

Ἰδοὺ ὁ λαίλαψ λύεται ὀρμητικῶς εἰς καταβράκτας θερμοῦ ὑετοῦ, φθάνει ταχὺς ὡς ὁ βαλεάρειος λίθος καὶ παλεῖ τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ τοῦ ὑετοῦ ἡ μὲν διάμετρος ἐν τάχει σμικρύνεται, αὐξάνει δὲ ἡ ὀρμή· αἱ σταγόνες αὐτοῦ καταλείθονται ραγδαῖαι καὶ κάθετοι καὶ γραχεῖαι, ἀφίνουσι θαθείας αὐλακας ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἧτις τρίζει, ἐπὶ τῶν σκηνῶν, αἵτινες ἔσχιζονται, ἐπὶ τῆς

τὴν γλωσσάν μας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἁμμων, καὶ νὰ λείψωμεν τὰς ἐπ' αὐτῆς ὀλίγας ψεκάδας τῆς δρόσου... Ἡ ὀμίχλη ἐφάνητο αὐξάνουσα, καὶ προμηνύουσα καταιγίδα... ἄλλ' ἐνῶ ἔρευνοῦσαμεν τὸν αἰθέρα, ὁ ἥλιος ἐπανελάμψεν, ἡ ὀμίχλη διεσκεδάσθη καὶ πᾶσα ἐπιπλάμας ἐματαιώθη, πᾶν θάρρος μᾶς ἐγκατέλιπε καὶ ἡ σιωπὴ τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐπρομήνευε τὴν ὑπερίσταν ὥραν μας. Βεβαρημένοι νὰ παλαιώμεν ἀνωφελῶς περιεμαζώχθημεν πάλιν, τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἥλιον ἔχοντες, ἐστραμμένον καὶ περιεμένον τὸν θάνατόν μας ἐν σιωπῇ καὶ ἀπελπισίᾳ, ὅτε ἡ κάμηλος, ἥτις ἐπροπορεύετο ἀφ' ἑκείνου εἶδος θελάτματος, ἐκπλήξεν τοὺς ἀρχηγούς Ἀραβίας. Οὗτοι ἐτρέξαν ἀμέσως πρὸς αὐτὴν τὴν ἐλαβον διὰ τοῦ γαλινοῦ τὴν ἐστρέψεν πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, καὶ τὸ ζῶον ἀποτεινάζει τὸν χαλιῶν ἐπανεστράφη πρὸς τὸ μέρος, πρὸς δ' ἦτο γυρισμένον ἀρχῆθεν.

Ἡ δοκιμὴ ἐπανελήθη, καὶ ἡ κάμηλος πρὸς τὸ αὐτὸ ἐστράφη μέρος... πρὸς τὸ μέρος λοιπὸν τὸ ὁποῖον μᾶς ἐδείκνυεν ἡ θαυμασιὰ νόησις τοῦ ζώου ἔπρεπε νὰ διευθυνθῆμεν.

Δύο ἡμέρας ἀκόμη ὠλοιοποιήσαμεν ἄνευ νέου τινος συμβάντος, ἀλλὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν περὶ δύσιν ἡλίου, κραυγὴ χαρᾶς ἀντήγησε καθ' ὅλην τὴν συνοδίαν. Χλοερὰ ὄσπισ ἐκεῖτο ἐκεῖ πλησίον... οἱ κάμηλοι ἐφερον πρὸς αὐτὴν τὰ θήματα των καὶ μετὰ δύο ὥρας εἶδομεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰς ποικιλομορφούς κορυφὰς πυκνῆς καὶ ὠραίας βλαστοτήτως.

Γῆ ὀμαλὴ καὶ χλοερὰ, πηγὴ ὕδατος καθαρῷ, φρίνικες μὲ τοὺς καρπούς των, μὲ τὸ κωματιζόμενον εἰς τὰς ἄβυσσους πράσινον φύλλωμα των, δῶμα σκιερὸν καὶ ἀπρόσβητον εἰς τὰς ἀκτίνιας ἡλίου φωτοδόλου, μία περιήγρια, μία γὰρ, ἐν μειδίᾳ τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν ῥῆξιν τῆς ὀργῆς του... ἰδοὺ τί ἐστὶ ὀσπισ εἰς τὴν ἐρημον τῆς Σαγάρης.

ἔπρεπε νὰ ἐγερθῶμεν, ν' ἀναχωρήσωμεν εἴχομεν ἀκόμη μακρὰν ὁδὸν ἐμπρὸς μας, καὶ ἡ ὄσπισ ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς δεινάς καὶ πονηροὺς ὥρας τῆς.

Κατὰ πρῶτον εὐθέσθημεν εἰς σιωπηλὴν τινα καὶ πνιγρὰν κοιλάδα. Ἐνταῦθα ὁ καύτων ἦν τοσοῦτος ὥστε ἀπέκαμον σχεδὸν τὰ μέλη μας καὶ ἀπολέσαμεν τινὰς ἀνθρώπους καὶ τρεῖς ἵππους καὶ ἀν τὸ διαβαθρὸν τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον ἀνελεύμεν ἔπρεπε νὰ παραταθῆ ἀκόμη, ἦτο φόδος μὴ ἄπατα ἡ συνοδία ἦθελεν ἐνταφιασθῆ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ θαυμάθων ὁ καύτων ἐλαττοῦτο, ὁ ὀρίζων εὐρύνετο καὶ ἡ νύξ ἐπανάστειλε τὴν γαλήνην. Διευθύνθημεν πρὸς ἄσκητον, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τινος Ἀραβος, βεβαιούντες, ὅτι ἐγνώρισε τὴν ὁδὸν, ἐκοιμήθημεν καὶ θῆμενοι ἐπὶ τῶν ζώων μας καὶ ἐντὸς ἐννέα δέκα ὥρων ἐκάμαμεν εἰκοσι λεύγας.

Καὶ ἐδῶ ἔμελλε νὰ γίνω μάρτυς τριμεροῦ τινος θελάτματος, ἐνὸς ἐξ ἐκείνων τῶν σκληρῶν μέτρων ἅτινα εἰ καὶ ἀπάνθρωπα εἶναι ὀμως σωτήρια εἰς τὰς συνοδίας. Ἐδῶ αἱματηρῶν ὀλοκαύτωμα διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἀπάντων, ἀλλὰ μία ἐκ τῶν ἀναμνήσεων ἐκείνων, αἱτινες ἐπὶ πολὺ μένουσιν ἐντετυπωμέναι εἰς τὴν μνήμην σας.

Ἡ νύξ ἤρχιζε νὰ κατέρχεται, νύξ ἄνευ σκοτούρας, ἐπειδὴ μᾶς ἐφωτίζε πανσέληνος δι' ὅλης τῆς λάμψεως

της... Κραυγὴ ἀντήγησε· ἀφῆκε αὐτὴν εἰς τῶν ζωοτροφῶν. Εἰς τῶν φυλάκων τούτων Ἄραβος ἔτρούπησε τὸν μόνον ὄπορμειναντα ἀσκὸν μὲ ὕδωρ ἀλλ' ἐβέη· ἠθέλησε νὰ σβέση τὴν κάμινον ἥτις τὸν κατέσκαζε· δὴ δούτη γῆς θέλει δικασθῆ καὶ τιμωρηθῆ... πόλα Θεὸε, τιμωρία!

Τὴν γινώριζε καὶ κύπτει, γινωτίζει· ἐνώπιον ἁδυστηπῆτων δικαστῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἡλπίστον δέησιν, διότι δὲν τὸν λανθάνει, ὅτι οὐδὲν εἰς αὐτὸν γάρει. Τὸ ἐγνώριζε καὶ κατὰ τὴν ἐνοχον. Ἄ! διότι ἡ δίψα εἶναι δεινὸς τύραννος καὶ ὁ κυριευμένος ὑπ' αὐτῆς ἄνθρωπος ἠθέλει πίνειν αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἠθέλεν ἀνοίξει τὰς φλέβας τὸ τέκνον του διὰ νὰ σβέση αὐτήν.

Ὁ Ἄραβς περιέμενε. Οὔτε ὀμιλία, οὔτε συζήτησις ἐγένετο.

Τέσσαρες ἀνθρώποι προσέβησαν μὲ ἠσυχον εἶμα καὶ ἐσκαψαν λάκκον εἰς τὴν γῆν. Μετὰ τοῦτο ὁ εἰς αὐτὸν κατέβη, ἔλαβε τὸ μέτρον καὶ εἴτα ἐπανέβη.

Τότε οἱ τέσσαρες ἐρχάτι, ἐπὶ νεύματος τοῦ ἀρχηγοῦ, ἤπασαν τὸν ἐνοχον, τὸν κατέβασαν εἰς τὸν λάκκον, ἀπὸ τοῦ ἔδρασαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ ἐνῶ οἱ δύο τὸν ἐκράτουν ὀθῖον, οἱ ἄλλοι οὐκ ἐπλήρουν τὸν ὄρθρον.

Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ὅλα ἐπαυρώθησαν καὶ ἡ ἀμμος ἐκάλυψε τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς, καὶ μόνοι οἱ ὄμοι αὐτοῦ καὶ ἡ κριχλὴ ἔμειναν ἐξω.

Ἄρσῳ δὲ ἐτελείωσαν αἱ φρικώδεις αὐταὶ προσημασίαι, ἡ συνοδία παρετάθη καὶ διέβη ἐνώπιον τῶν ἐνὸχου θάδην καὶ ψαλμωδοῦσα λέξεις ἀναθέματος. Ἐκαστος ἀνὴρ, ἐκάστη γυνή, ἕκαστον παιδίον ἐγγεωστοῦν νὰ κτυπήτωσι διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ἁμμον ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐτάφη ὁ δυστυχῆς, ἀκίνητος πάντοτε καὶ ἄκρωτος, καὶ οἱ μᾶλλον φανατικοὶ τὸν ἔπυσον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τῷ ἀπέτεινον τὰς φρικωδέστερας ἀρκίας.

Ἡ συνοδία, ἀρσῳ ἐτελείωσε τὴν θλιβερὰν τελετὴν ταύτην, ἐκίνησαν ἕκ νεοῦ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῆς, ἀνεπληρώσας τὸν κατάδικον, ἐξήτησε κοκοβοῦσαν πλῆρη ὕδατος μεμιγμένου μὲ ῥομίον καὶ ἀρσῳ τὴν ἐθεσθενὴ ἐνώπιον τοῦ ἐνταφιασμένου, ἔβαλε σφοδρῶς τὴν διέξαν γῆρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κολασμένου, τὴν κερφαλὴν ἔχοντος ἀκαεπῆ, καὶ τῷ εἶπε τοὺς ἐξῆς φρονερούς λόγους.

« Ἐλεψα τὸ ὕδωρ τῶν ἀδελφῶν σου καὶ ὄθῃσι ἀποθάνει διὰ τῆς δίψης.

« Παραβίβασας τοὺς νόμους τῆς ἐρημοῦ καὶ θέλεις ἀποθάνει εἰς τὴν ἐρημον, τῆς ὁποίας δὲν ἐσεβάσθησιν τὴν ἐπίσημον μεγαλειότητα.

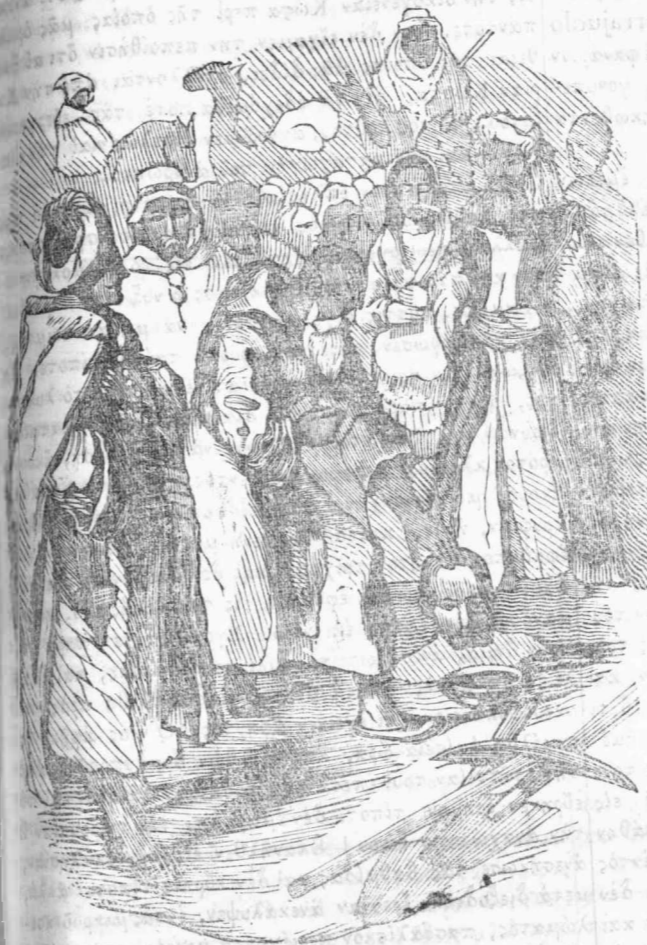
« Ἡ τίγρις, τῆς ὁποίας ἐμιμήθησιν τὴν πονηρίαν καὶ τὸ ἀρπακτικὸν αἶμα· ἐλθὴ νὰ σ' ἐπισκεφθῆ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας. Ἄς δάψῃ τὴν αἱματηρὰν γλωσσάν τῆς εἰς τὸ δοχεῖον, τὸ ὁποῖον κατατίτω ἔμπροσθέν σου, καὶ ἀρσῳ ἀπολαύσει τῆς μακρᾶς ἀγωνίας σου, ἄς θρᾶντῇ τὴν κεφαλὴν σου εἰς τὰς φρικώδεις τῆς σιζυγίας.

« Ἡ ὕψιστος, ἐν ἐλλείψει τῆς τίγριδος, καὶ τοῦ γυναιόφρονος λέοντος, ἄς ἐλθῇ ἐνταῦθα καὶ αἶς σβέσῃ τὸ τελευταῖον ψυχῶφραγτικόν σου, πίνουσα τὸ ἀνάβαστον αἷμα σου.

« Προσγινώσας τὰ ἅγια ῥήματα τοῦ Θεοῦ προφή-

ΣΙΚΕΛΙΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ. (1)

B.

του μας, καὶ ὁ προφήτης ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ νὰ σὲ καταρασθῇ.

« Σώζου λοιπὸν, δειλὲ καὶ ἀσεβῆ, ἀπότις τὸ φρικώδες ἐγκλημα σου, μετανόησον ἐνώπιον τῆς τιμωρίας σου ταύτης καὶ ὁ Μωάμεθ γένοιτό σοι ἰλεως...»

Καὶ τοῦ τρομεροῦ ἀναθέματος λεχθέντος, ἐβρίψαν ἐπ' αὐτοῦ τελευταῖον ἐλέμημα καὶ ἀνεχώρησαν.

Ἐγὼ ἐδεόμην, ὄχι τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν Ἰσλαμ, ὑπερ τοῦ δυστυχοῦς. Ἐσφάραν πολλάκις ὀπίσω διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἀκίνητον κεφαλὴν τοῦ θύματος τοῦ τοῦ πόνου... ἄ μεχρισῶ τὸ φάσμα ἐγενεῖν ἄφαντον εἰς τὰ μάκρη.

Πολλοὶ παρήλθον χρόνοι ἀπὸ τῆς σκητῆς ταύτης τῆς φρίκης καὶ τῆς καταστροφῆς, πολλὰ νέα δυστυχήματα καὶ λύπαι ἔτυχον εἰς τὴν πολυκύμαντον ζωὴν μου καὶ ὀμως πάντοτε, πάντοτε ἐλέπω αὐτοῦ ἐγενεμένου τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ζῶσα ἐν μέσῳ φύσεως νεκρᾶς, τὴν τιμωρίαν ἐκείνην ἐνός κολασμένου, τὸν ἄδην ἐκείνον τὸν αὐτοσχεδιασθέντα ὑπὸ ἀνθρώπων πρὸς καταδίκην ἐνός ὀμοῖου των...

(ἀκολουθεῖ).

Αἱ πλείστα τῶν εὐγενῶν τῆς Σικελίας οἰκογενεῶν ἔχουσιν ἐκκλησίαν ἰδιαιτέραν, ὅπου θάπτουνται οἱ ἀποθνήσκοντες ἐξ αὐτῶν, καὶ τελοῦνται μυσταγωγαί κατὰ τὴν ἐπισήμους ἐσφάρας. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1815 ἔτους, ἡ Κυρία Ζαμβάνη, δευτέρα σύζυγος πρίγγιπός τινος Ἰταλοῦ κατοικοῦντος παρὰ τὴν Μεσσήνην, ἐξέφρασεν εἰς τὸν ἄνδρα καὶ τὰ τέκνα τῆς ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν των, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἔμελλε νὰ φωταγωγῆσιν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ πρίγγιππος, ὀνομαζόμενος σήμερον πρίγγιψ Σάν Σεβερίνος, ἦτον τότε δεκαοκτὼ ἔτων. Ἡ ἐπιθυμία τῆς μητρὸς του δὲν τὸν ἤρρεσεν ἠθέλε νὰ μὴ τὴν συνοδεύσῃ. Ἐκείνη ὀμως ἀπήτησε νὰ παρακολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν οἰκογένειαν, ὑπήκουσε δὲ δυσανασχεταιῶν εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους διαταγὰς.

Ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ νέος, δὲν ἐπρόσεξεν οὔτε εἰς τὴν σπανίαν ὠριότητα τῆς θέσεως, οὔτε εἰς τὴν μελωδίαν τοῦ ἀντηχοῦντος ὑπὸ τοὺς βυζαντινοὺς θόλους ὀργάνου, οὔτε εἰς τὴν λάμπιν τῶν πολυαριθμῶν λαμπάδων, ἀντανακλωμένων εἰς τὰ γοτθικὰ κοσμήματα καὶ τὰς ἀραβικὰς γλυφᾶς.

Ἦς παιδίον ἀληθῶς δυσάγωγον, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ φανῆ εἰς κανένα. Ἐκάθησεν ἐντὸς ἐξομολογητηρίου, ἐκοιμήθη ἐνῶ ἐψάλλετο ἡ νεκρώσιμους ἀκολουθία, καὶ ἔμεινε πάντῃ ξένος τῆς ἐσφάρας τῆς ἐσφάρας ἐκείνης.

Ὅταν ἡ πρίγγιπις ἐτελείωσε τὴν προσημασίαν τῆς καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀνεξήτησε διὰ τοῦ ἔλέμματος τὸν υἱὸν τῆς, καὶ μὴ ἰδοῦσα αὐτὸν, ὑπέθεσεν ὅτι ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἀκολουθίας. φθάσασα ὀμως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, δὲν τὸν εὐρήκεν· ἀλλὰ δὲν ἐξενίσθη νομισάσα ὅτι, κακίως ὡς παιδίον, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς Μεσσήνην ὅπου ἡ οἰκογένεια εἶχε καὶ ἄλλην οἰκίαν.

Καὶ ὀμως ὁ νέος πρίγγιψ, ὅστις ὀνομαζέτο Ραμίρος, δὲν εἶχε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον ὅτ' ἐγενεῖν ἡ ἀπόλισις τῆς ἐκκλησίας, ὅτε τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν, καὶ ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι, καὶ ἐθαεῖα σιωπῇ διεδέχθη τὴν ψαλμωδίαν τῶν μοναχῶν, ὁ νέος ἐκοιμάτο εἰσέτι. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἔλαβε τὰς κλεῖς τῆς ἐκκλησίας ἥτις ν' ἀνοιγθῆ ἔμελλε τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Μετ' ἄρκετον ὕπνου, οὔτινος τὴν διάρκειαν δὲν ἐδυνάθη νὰ ὀρίσῃ ὁ νέος Ραμίρος ἐπ' ἀκριβῆς, δὲν ἐδυνάθη νὰ ὀρίσῃ ὁ νέος Ραμίρος ἐπ' ἀκριβῆς, ἠκούζε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξέβη τοῦ ἐξομολογητηρίου, ἐθαύμασε διὰ τὸ περὶ αὐτὸν εἰρησθῆ, καὶ ἐπροχώρη-

(1) Ἰδε Εὐτ. φυλ. NB.

ρηε̂ τινα θήματα. Ἡγωνίζετο νὰ ἐννοήσῃ πὺ εὐρίσκειται, ὅτε ἤκουσε κρότον θημάτων. Ἐστάθη καὶ εἶδεν ἄνθρωπον γιγαντιαίου, περιτυλιγμένον μὲ ferrajuolo ἢ πλατύτατον ἰταλικὸν μανδύον, διαβάντα μὲ φανάριον εἰς τὴν δεξιάν, ἐνώπιον τοῦ ἐξομολογητηρίου, γονυπετήσαντα, ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ θήματος, σηκωθέντα καὶ γενόμενον ἄφαντον.

Εἶτε φοβηθεῖς εἶτε νυστάζων ὁ νέος Ραμίρος ἔμεινεν εἰς τὸ ἐξομολογητήριον, ὅπου εἶχε σπεύσει νὰ ἐπανέλθῃ ἅμα ἐφάνη τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ὄν, καὶ δὲν ἐξῆλθεν εἰμὴ μετὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου. Τότε, ἐνθαῦρονθεῖς ἀναμφιδόλως ἀπὸ τὴν λάμψιν ἣτις ἐφεγγε τοὺς τοίχους, ἐξέτασεν ἐπιμελῶς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας, εἴρηκε τὴν θύραν κλεισμένην καλῶς, δὲν ἀνεκάλυψεν ὅμως καμμίαν ἐξοδον, οὔτε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ θήματος, οὔτε ἀπὸ τὸν νάρθηκα. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ἀνέβη εἰς ἕν τῶν παραθύρων, καὶ ἀρεθείς ἐπεσεν ἐξω τῆς ἐκκλησίας. Κανεῖς δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν νυκτερινὴν ἀπουσίαν του, καὶ ἡ μήτηρ του ἦτον πεπεισμένη ὅτι διενυκτέρευσε εἰς Μεσσηνήν.

Ἐν τοσοῦτω τὸ μυστήριον τοῦ φαντάσματος τῆς ἐκκλησίας εἶχε μείνει ἐντετυπωμένον εἰς τὸν νοῦν τοῦ διελογίζετο μὴ ἀπέδλεπεν ὑπόθεσιν γνωστὴν εἰς τοὺς γονεῖς του, ἢ μὴ ἐκάλυπτε περίστασιν περιέργου καὶ ἄξιαν ἀνακαλύψεως. Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει; Ἐσκέφθη πολὺ περὶ τούτου, καὶ οὐτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Θεομήτορος, εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς του ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς Μεσσηνήν· ἀλλὰ παραλαβὼν δῶ πιστόλια, σπάθην καὶ κλεῖς μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἐξομολογητηρίου, ἐπερίμενε τρεῖς ὥρας, δὲν ἐφάνη κανεῖς, καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐπαναλαβὼν τρεῖς καὶ τετράκις τὴν αὐτὴν δοκιμὴν δὲν ἐπέτυχεν. Ἠρχισε λοιπὸν νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ φαντασία του ἀνέπλεσεν ὅλην ἐκείνην τὴν περίστασιν καὶ ὅτι εἶχεν ὀνειρευθῆ. Ἐν τῇ ποιοιῆσει ταύτῃ, ἐγκατέλειψε τὴν ἐπιχειρήσιν του. Μὴν ὀλόκληρος εἶχε παρελθῆ. Ἐπιστρέφων προΐων τινὰ ἀπὸ τὴν Μεσσηνήν ἀπάντησεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἄνθρωπον περιτυλιγμένον μὲ ferrajuolo σικελικὸν, οὔτινος τὸ ἀνάστημα τὸν ἐξέπληξε, διότι ὁμοιάζε τὸ τοῦ νυκτερινοῦ φαντάσματος.

Εὐθὺς λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐρεῦνας του ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκεῖνης ἱσπέρας.

Ἀνὰ μέσον Μεσσηνίας καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἔκειτο μικρὸν χωρίον ὅπου ἐστάθη διὰ νὰ πορευθῆ πληροφορίας. Εἰσῆλθεν εἰς πολλὰς καλύβας, καὶ ἠρώτησε τοὺς χωρικούς ἵν' ἐγνώριζον τὸν ἄνθρωπον οὔτινος περιέγραψεν τὰ χαρακτηριστικά.

— Ναί, ἀπεκρίθη τις ἐξ αὐτῶν, τὸν γνωρίζομεν εἶναι ἄνθρωπος πολλὰ ἐλεήμων τοῦ ὁποῦ το δόμα μᾶς εἶναι ἄγνωστον· μοιράζει ἐλεημοσύνας, καὶ πηγαίνει συχνὰ εἰς τοὺς Ρίνζο, χωρικούς πτωχοῦς τῶν ὁποίων ἡ κόρη εἶν' ἀρκετὰ εὐμορφ.

Ἀποφασίσας νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὸ πρᾶγμα, ὁ Ραμίρος παρεκάλεσε καὶ τὸν ὠδήγησαν πρὸς ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἐπεσκέπτετο ὁ μανδυοφόρος, καὶ ἐξέτασε τοὺς κατοίκους τῆς καλύβης, τῶν ὁποίων ἡ θυγάτηρ ἦτον τῶν ὀντι ὠραιότατη.

— Δὲν ἠξέυρομεν, εἶπον οἱ χωρικοί, πῶς ὀνομάζε-

ται ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι ἀνεκάλυψας, ἔβαλε τὸ κλειδίον εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἀπαίτησε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν φέρων φανάριον. Καὶ τῶν ὄντι, ἐπέστρεψε τὴν ἐπείρου, ἤνοιξε τὴν θύραν, τὴν ἐξέτασεν ἐσάθεν καὶ ἐξώθεν, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐκλείετο μόνη διὰ τινος μηχανῆς, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἔσωθεν, ἐκτὸς μόνον ἐὰν εἶχε κλειδίον δευτέρου κλειθροῦ, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν προσμελόχετο τὸ πρῶτον· τὸ νέον τούτω ἐμπόδιον τὸν ἐλύπεσεν· ὁ δὲ φῶτος μὴ ταρῆ ζωντανός· εἰς τοὺς ὑπογίους ἐκεῖνους τάφους ἀνεχαιτίειν ὀλίγον τὴν ἐπιτομήν του. Δυσανασχετῶν ὅμως διὰ τί, ἀφοῦ ἐπρωτόσπε τόσον, νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ ἐντελῶς τὴν ἐπιεργεσίαν του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὑπάγει νὰ προσηυθεῖ ὄξυλάβην, βίνιον καὶ σφύριον, διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν δευτέραν θύραν. Ἀγοράσας δὲ ταῦτα εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον, ἐπέστρεψεν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, ἀλλὰ δὲν εὗρεκεν ὑπὸ τὰς βαθυμίδας τὸ μικρὸν κλειδίον.

Μὴ ἐπρόξενῃσαν τάχα αἱ συνεχεῖς ἐπισκέψεις του ὑπόψιας ἢ μήπως; ὁ νυκτερινὸς μανδυοφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον; Πλησιάζας σιγῆως εἰς τὴν παραπύλιν, καὶ προσκολλησάς τὸ ὠτίον του εἰς τὴν μικρὰν ὀπήν τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζεν, ἔμεινεν ἀκίνητος πολλὴν ὥραν χωρὶς ἂν ἀκουσθῇ κανένα κρότον, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρόν. Τέλος, μετὰ δεκαπέντε λεπτὰ, ἡ κρυφα θύρα ἤνοιξε, καὶ ὁ μανδυοφόρος εὐρέθη ἀπάντη τοῦ Ραμίρου.

Ἀμοibaία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των ἀμφοτέρων ὁποῖοι ἐπιστοχώρησαν ὀλίγα θήματα, καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας εἰς τὰ ξίφη των, ἐπειδὴ καὶ ὁ ξένος ἦτον ἐνοπλος. Ὁ Ραμίρος ὠμίλησε πρῶτος· αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ δυνάμει τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, καὶ τὸ ἀναφέρω αὐτολέξει.

— Ποῖος εἶσαι, κύριε, καὶ τί ἤθεες νὰ κάμῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ πατρός μου;

— Καὶ σὺ, νέε μου κύριε, ἀπεκρίθη θαρσύνως ὁ ξένος, τί ζητεῖς εἰς τοιαύτην ὥραν ἐδῶ; κάμῃς με τὴν χάρην νὰ φύγῃς ἀμέσως, εἰδὲ μὴ, θὰ κινδυνεύσῃς, σὲ τὸ πρόλεγω. Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσης, λησιμύνησε ὀλίγον, διόλου ὅ,τι εἶδες, μὴ ἐρῇσαι πλέον ἐδῶ, σιώπησε, καὶ χάριν σοῦ, καὶ χάριν τῆς νεότητος καὶ τῆς οἰογενείας σου, δὲν σὲ κακοποιῶ.

— Ὄ! ὦ! ἀπεκρίθη ὁ νέος· ἐπειδὴ μὲ ὀμιλεῖς μετὰ καταφρονήσεως καὶ ὑπεροψίας τόσον γελοῖον, μὰ θεοὶ ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφῆσω νὰ σαλεύσῃς ἀπ' ἐδῶ, ἀνδρὲν μὴ ἐξηγήσῃς τὴν διαγωγὴν σου καὶ μὲ δώσης λόγον τῶν πράξεών σου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγύμνωσε τὸ ξίφος του, καὶ παρετίθει μὲ ὄμμα προσεκτικὸν ὅλας τοῦ ἀντικαίου του τάς κινήσεις. Οὗτος, ὅστις εἶχε σῶμα ἀθλοῦ καὶ ἡλικίαν τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ὡς ἐγγιστα, μόλις ἤκουσε τὰ τελευταῖα τοῦ νέου λόγια, καὶ ἐπέστησε φρυάττων κατ' αὐτοῦ. Τὴν πρώτην ταύτην ἐπρωτόσπε ἀπέκρουσεν ἐπιθετικῶς ὁ νέος, τραυματίσας αὐτὸν μὲ τὴν ἀκακίην τοῦ ξίφους του ὑπὸ τὰ πλευρὰ. Ἡ λύσσα τοῦ ξένου πύξηνεν ἔκτοτε· μεταχειριζόμενος δὲ τὸ ξίφος του ὡς ἐγχειρίδιον, ὠρμησεν ἐπὶ τοῦ Ραμίρου προσπαθῶν νὰ τὸν κατατραυματίσῃ, καὶ τὸν ἐπληγῶσεν εἰς τὸν βραχίονα. Εὐτυχῶς ὁ Ραμίρος δὲν ἀφωπλίθη, ἀλλὰ μὲ τὴν καθημαγεμένην χεῖρά του κατέφερεν τὰ διατεξεύσαντα.

εἰς τὸν ἔγχθρον του πληγὴν τὸτω σφοδρᾶν καὶ τῶτω εἷστογον, ὥστε τὸ ξίφος του ἐβουθήθη μέρῃ τῆς λαβίδος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ξένου· ἐπειτα, ἀνελεύσας αὐτὸ, ἐπλάτυνε τοσοῦτω τὴν πληγὴν, ὥτε ἐξῆλθον τὰ ἐντόσθια του καὶ καθημάτωσαν τὸ ἔδαφος.

— Σὺ μὲ ἠνώγκαστες νὰ σὲ μεταχειρισθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ νέος· ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτὸν μου· τὴν ὥρα ὅμως λέγε, εἰς τί ἔμπορᾶ νὰ σὲ χρησιμεύσω;

— Δὲν εἶμαι πλέον διὰ ζωὴν, ἀπεκρίθη ὁ πληγωθείς, ἔνα μόνον πρᾶγμα σὲ ζητῶ!

— Λέγε.

— Λάβε τούτω τὸ κλειδίον, βίβει το εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ μὴ φροντίσῃς ποτὲ νὰ μάλιστα διὰ πόλιν αἰτίαν ἠρχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τούτω ἀποβλέπει μόνον ἐμεῖ· Μ' ἐφώνησες μὲ τὰς χεῖράς σου· μὴν μὲ ἀρνηθῆς ὅ,τι σὲ ζητῶ θερυῶς.

Ὁ Ραμίρος δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν παρακλήσιν ταύτην τοῦ ἀποθνήσκοντος, ὅστις μετεφέρθη εἰς ἕν τῶν πλησιέστερων χωρίων. Ἐκεῖ ἐγένεε γνωστὸν ὅτι ὀνομάζετο Ἄδν Γαετάνος Κανταρέλλος Μεσσηνίος, καὶ ὅτι ἦτον διαγωγῆς ἀμφιδόλου καὶ ἠθικῆς μυστηριώδους. Ἡ Κυρία Ζαμβάνη, ὑποθέσασα ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἦλθεν εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ Κανταρέλλου ἐξ αἰτίας ἐρωτικῆς τιμωρίας ἀφορμῆς, ἐπεσκέφη τὸν πληγωθέντα καὶ τὸν ἐξῆνος πληροφύρις περὶ τοῦ ἀπαισίου συμβεβηκότος.

— Ἐπειδὴ ὁ υἱὸς σας, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ἀποθνήσκων, δὲν ἐφάνέρωσε τίποτε, συγχωρῆσατέ με νὰ μὴν ὀμιλήσω πρῶτος ἐγώ.

Ἀπέθανε δὲ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν πληροφορίαν, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὸν Ραμίρον, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωνται ὡς ἐνοχον δολοφονίας, κακουργήματος συνήθους εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡ ἕξουσία ἀπήτησε νὰ δοθῇ ἐγγύησις διὰ τὸν νέον.

Ἡ δικαιοσύνη τῆς Σικελίας, πάντοτε μὲν, κυρίως δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν περὶ ἣς ὀμιλοῦμεν, δὲν ἐδεικνύετο αὐστηρὰ πρὸς τοὺς ἀνήκοντας εἰς εὐγενεῖς οἰκογενεῖς. Τὴν φοράν ὅμως ταύτην, ἐπειδὴ κοινὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη ἐναντίον τοῦ Ραμίρου, καὶ πολλοὶ χωρικοί ἐμαρτύρησαν ἔτι τὸν εἶδαν πολλὰκις περιφερόμενον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ περιμένοντα νὰ συγκρουσθῇ μετὰ τοῦ Κανταρέλλου, οἱ γονεῖς του ὑπεχρεώθησαν νὰ παραφυλάττωσι τὸν νέον ἐπὶ τινὰ καιρῶν, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ του, ἣτις ὑποπτεύετο ἐνδικίῃν ἕκ μέρους τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, διότι, ὡς ἡ ἐξέφυρσις, ἡ ἐκδίκησις τῶν Σικελῶν ἐρμηνεύεται διὰ παραξυφίδων. Ὅσῳκις ὁ Ραμίρος ἐξῆρχετο τῆς οἰκογενείας, ἀπεκρίθη ἀπὸ στίφος ὑπηρετῶν· τὸ δὲ ἐσπέρας, παρεκλήθη ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς του, καὶ δὲν συνεχώρουν εἰς κανένα νὰ ὑπάγῃ φλισίον του. Ἡ ἐπανεχώρουν εἰς κανένα νὰ ὑπάγῃ φλισίον του.

Ἡ ἐπανεχώρουν εἰς κανένα νὰ ὑπάγῃ φλισίον του. Ὅσῳκις παρεκάλεε τὴν μητέρα του ἐνταυτῶν ἀπέκρουσεν ἐπιθετικῶς ὁ νέος, τραυματίσας αὐτὸν μὲ τὴν ἀκακίην τοῦ ξίφους του ὑπὸ τὰ πλευρὰ. Ἡ λύσσα τοῦ ξένου πύξηνεν ἔκτοτε· μεταχειριζόμενος δὲ τὸ ξίφος του ὡς ἐγχειρίδιον, ὠρμησεν ἐπὶ τοῦ Ραμίρου προσπαθῶν νὰ τὸν κατατραυματίσῃ, καὶ τὸν ἐπληγῶσεν εἰς τὸν βραχίονα. Εὐτυχῶς ὁ Ραμίρος δὲν ἀφωπλίθη, ἀλλὰ μὲ τὴν καθημαγεμένην χεῖρά του κατέφερεν τὰ διατεξεύσαντα.

86.

ματικός, ἀμέριμος και φιλήδονος, δὲν εἶχον εἰσέτι βαπτισθῆ εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς πείρας, τοῦ χρόνου, τῶν ἐκστρατειῶν και τῶν περιηγήσεων. Ἡμεν τότε εἰκοσιδύο ἔτων. Ἀς με συγχωρηθῆ δὲ νὰ ρίψω πέπλον ἐφ' ἐνὸς μέρους τοῦ συμβεβηκότος μου.

Τὴν 5 Φεβρουαρίου, μετὰ τὴν λιτανεῖαν τῆς ἀγίας Ἀγάθης, φωταγωγοῦνται, κατ' ἀρχαίον ἔθος, ἡ πόλις τῆς Κατάνης και τὰ περίχωρα. Πανηγυρί λαμπροτάτη, ἀρχομένη περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἐλάκει πολλοὺς ἀγοραστὰς και περιέρχους. Παντοῦ ἐλέπαις πυροτεχνήματα, φανοῦς, ὕλων χρωματισμένους, μουσικὰς ὑπὸ τὰ δένδρα, λαμπάδας ἐνόπιον Θεοτόκων, ἱεροῖς, χωρικοῦς, και νέας περιφερομένας και ὀμιλοῦσας ἐν τῷ σκότει. Βλέπαις πρὸς τοῦτοις συνήθειαν τινα παράδοξον, ἰδιόχουσαν εἰς μόνην τὴν προκειμένην πανηγυρίν. Αἱ γυναῖκες πάσης τάξεως, εὐγενεῖς και χωρικαί, νέαι και γραικαί, εὐμορφοὶ και ἀσχημοὶ, καταβιβάζουσιν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τὴν κουκουλλοφόρων τοῦ μικροῦ και βραχέως μανθίου τὸν ὅποιον φοροῦσι συνήθως, και προσποιούμεναι ξένην φωνὴν, και κρύπτουσαι τὸ πρόσωπον τῶν, φορολογοῦσι τὰ θαλάντια τῶν γνωρίμων τῶν ὅσους ἀπαντῶσι, συλλαμβάνουσαι αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Δὲν ἀρνείται κανεὶς ἐπὶ ὁποιαδήποτε προφύσει, τὴν ἐλεημοσύνην τῆς πανηγύρεως, ὅπως ὀνομάζεται ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος φόρος. Καὶ οἱ μὲν γέροντες και φιλόφργοι ἀποφεύγουσιν ἐπιμελῶς τὴν νυκτερινὴν τῆς ἀγίας Ἀγάθης πανηγυρίν, οἱ δὲ σύζυγοι τὴν φοβοῦνται, και οἱ ἐρώντες, τὴν περιμένουσιν ἀνυπόμονοι.

Ἔς ἔλθων πρὸ μικροῦ εἰς Σικελίαν, ἠγόουν τὴν συνήθειαν ταύτην τῶν κουκουλλοφόρων — turpattelle — ὅταν εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν φαιδρὰν και λαμπροτάτην ἐκεῖνην πανηγυρίν. Εἶχον ἀφήσει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ ἀλλως κουφότατον θαλάντιόν μου ἡ στολή μου, αἱ στιλιναὶ ἐπωμίδες μου ἐλαμποκόπου ὑπὸ τὸ πολυχρῶνον φῶς τῶν ὕλων, ὅταν δύο turpattelle συλλαβοῦσαι με, ἡ μὲν ἀπὸ τὸν δεξιὸν, ἡ δὲ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, μ' ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην ἐν ὀνόματι τῆς ἀγίας Ἀγάθης. Ὁμολογῶ ὅτι ἠρθηρίασα διὰ τὴν θέσιν εἰς ἣν εὑρέθην. Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν τῶν αἰ turpattelle μ' ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν και κομψόταται, και εὐγενεῖς, και πλούσιαι. Ἐγὼ δὲ νὰ μὴν ἔχω οὐδ' ἐν ἄπαρο εἰς τὸ θαλάκιόν μου! Ἐτραύλισα μερικὰ τινα λόγια, και ἐτυλλάβισα τὰ ὀλίγα ἰταλικὰ τὰ ὅποια ἔμαθον ἐξ ἀκοῆς, παρακαλῶν τὰς κυρίας νὰ μὲ κάμωσι πιστώσιν μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας· ἀλλ' ἐκεῖναι ἐκάγχαζον ἀκούουσαι με, και μὲ ἀπεδείκνον ὅτι ἦσαν ἀδυσώπητοι δανειστριαί. Οὐτε προθεσμίαν μ' ἔδιδον, οὐτ' εὐσπλαγγίαν εἶχον· ἡ μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶπεν εἰς καθαρὰν ἰταλικὴν γλῶσσαν.

— Ἐπειδὴ ἐπιμένει, ἄς τὸν ἐπάρωμεν αἰχμάλωτον! Μ' ἐξέπληξε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς αἰχμαλωσίας χωρὶς ἐξαιτίας νὰ μὲ φοβίσῃ, και ἀφῆκα νὰ μὲ σύρωσιν ἠσύχωως αἱ δύο Σικελιώτιδες, αἰτινες, διασχίζουσαι τὸ πλῆθος τῶν γελωτοποιῶν, τῶν μουσοργῶν και τῶν χορευτῶν, διεπέρασαν ὅλην τὴν ἀγορὰν και εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦλους χειραγωγοῦσαι και ἐμὲ ἐμπροσθεν ὀχηματῆς ἀνοικτοῦ εἰς ὃ με διέταξαν ν' ἀναίω. Ἐδυνάμην, τὸ κάτω κάτω τῆς ῥαφῆς, νὰ διαφιλινεϊκῶσω τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποιον διετίνοντο ὅτι εἶχον τοῦ νὰ με ἀπάξουσιν αἰχμάλωτον· δὲν ἠθέλησα ὅμως τὸ ὄχημα

ἀνεχώρησε, και αἱ δύο turpattelle, δέσασαι ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου μανθύλιον τὸ ὅποιον περιετὸν τράχηλον τῆς μιάς, δὲν μ' ἐσυγχώρησαν νὰ ποθεν ἐμελλε νὰ διαδῆ ἡ ἀμαξά. Ν' ἀντισταθῶν, παραλόγον· νὰ δείξω φόβον ἢ δυσπιστίαν; ἦτον πλῆρον ἀνόητον. Αἱ χεῖρες αἰτινες μ' ἐκράτουν δέσμιον μαλακαὶ ὡς μετὰζῆ, και αἱ φωναὶ αἱ καταδικάζουσιν με τοσοῦτον ἀθαιρέτως, μελωδικώταται. Ἀπὸ φωνῆς νὰ μὴν εἶπω τίποτε, ἀγνοῶν ποῦ ὄ' ἀπέβαιεν ἡ ἀπογὰς ἀπορατῆς μετὰ τὴν αἰνιδιὸν μου ἀναχώρησιν.

Τέλος πάντων ἐστάθη τὸ ὄχημα· με κατεβίβασαν και τὸ περίδεμα τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐλύθη ἀφῶ εἰσθῆθημεν εἰς αἶθουσαν μεγαλοπρεπεστάτην και φωτοβολοῦσαν ὅπου δειπνον ἦτον ἐτοιμον.

— Ἴδου ἡ φυλακὴ σου, με εἶπεν ἡ μία, θὰ μεῖναι ἐδῶ ἐνοσω νὰ μᾶς ἐκανοποιήσης διὰ τὴν παρελθούσ σου διαγωγήν.

Συγκατετέθη ἑυχαρίστως, ὡς εὐκόλως τὸ ἔνοιε ἀναγνώστῃς, και ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας παρελθούσας ὡς μία ὥρα, δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ μαγευτικόν ἐκεῖνον παλάτιον. Περικομφοὶ συνδιαλέξεις, ἐμπειρία περὶ τατέχνας, εὐθυμιαί, εὐωχία, οἶνος ἠδύποτος, ἐξαιρετικὴ συμπεριφορὰ, πάντα εὑρίσκοντο ἐκεῖ, πάντα, ἔκτος ἐλευθερίας. Μίαν αὐγὴν ὁ ἐπιστάτης τῆς οἰκίας ἐμῶς εἰς τὸν κοιτῶνά μου, μου ἔδρασε τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἐνῷ ἐκοιμώμην, μ' ἐξουίθησε νὰ ἐνδυσθῶ, μ' ἔδωκε δύο δικτυλίδια, τὰ ὅποια σώζονται ἀκόμη, μὲ ἀνεβίβασαν εἰς ἀμαξάν και μὲ ὠδήγησε μέχρι τῶν πυλῶν τῆς Κατάνης. Εὐρηκα εὐκόλως τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ στρατόπεδον ὁδόν, και ὅ, τι πρὸ πάντων μ' ἐξέπληξεν ἦτον τὸ ἀκένωτον τῶν σαρκασμῶν τοὺς ὅποιους μὲ ἀπέτεινον οἱ συστρατιῶταί μου μετὰ τὸν θρηπτικόν και χῆνον βίον μου, ὡς πρὸς τὴν πτωχίτητα, τὴν ἰσχνότητα και τὸ φιλάσθενον ἥθος μου. Δισχυρίζοντο ὅτι μὲ συνέλαβον λησταί, ὅτι μ' ἐγύμνωσαν, ὅτι μὲ ὑπέβαλον εἰς δίαιταν, και θεώρησαν εἰς μῦθον τὴν διήγησίν μου.

Κατὰ τὴν τρίμηνον εἰς Κατάνην διατριβήν μου, ἐπρὸσπάθησα, ὡς δὲν ἀμφιβάλλει ὁ ἀναγνώστῃς, νὰ εὐρῶ ἐκ νέου περὶ τὴν πόλιν τὰ ἕχη τῶν ὠρῶν μου κουκουλλοφόρων· εἰς μάτην ὄμως.

Εἰς μονοὺς τοὺς ἡμεγεσίως τόπους, ὡς φέρ' εἶπεν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Πολωνίαν, τὴν Σικελίαν, τοιζῶτα παραδοξὰ συμβαίνουσιν. Ἡ ἔνθεμος, ἡ ποιητικὴ θρησκεία, οἱ γενικοὶ και ἰδιοῦ νομοί, τὰ ἰδιόρρυθμα ἔθιμα, τὰ ἀγαλινωτὰ πάθη, δὲν προάγουσι ἐξαιτίας οὐτε τὴν εὐδαιμονίαν, οὐδὲ τὴν δημοκρασίαν· ἀλλὰ χρωματισμός τις δραματικὸς χαρακτηρίζει τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, και ἀπρόβλεπτοι καταπτώσιν ὄλαι τοῦ οἴου τοῦτου αἱ περιπέσειαι.

Ὀκτῶ μῆνας μετὰ τὴν δεκαπενθήμερον ταύτην ἐκστρατείαν, ὅλη τῆς Κατάνης ἡ πόλις κατετράχηθη χειρώννακες και πολιτικῶς ἐτρέχον εἰς τὰς ὁδοὺς φωνάζοντες ὄλαις δυναμίσι· ἐκελευσθη τὸν Κύριον! ἐκελευσθη τὸν Κύριον! Αἱ γυναῖκες ἐκούποντο και ἐσπᾶσαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των, οἱ κώδωνες ἐσήμαινον, αἱ ἐκκλησίαι ἦσαν μεστὰι χριστιανῶν γονυπετῶν· τί ἄρα συνέδῃ; Μήπως ἡ Αἴτνα ἐκρηχθεῖσα ἤγγιζε νὰ καταποντίσῃ τὴν πόλιν με τὰ κοχλάζοντα κύματα τῆς; ἔχι· ἰδοὺ τὸ ἱστορικόν.

Δύο πτωχοὶ σιδηρουργοί, στερούμενοι και ἔργου και χρυμάτων, εἰσῆλθον εἰς ἐκκλησίαν τινὰ τῆς πόλιος· κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτον ἐκεῖ, οὔτε ἱερεὺς, οὔτε κανδιδάκτης, οὔτε κανονάρχος. Τὸ ἱερὸν δισκοπότερον ἦτον ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης. Τοσοῦτον δὲ τὸ πρὸς τὸ θεῖον τοῦτο κειμήλιον γενικὴν σέλας, ὥστε και ἐν τῇ Σικελίᾳ αὐτῇ πιστεύεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χεὶρ ἱερόσυλος· ἀλλὰ δαίμων τις φρικτὸς, ἢ πείνα, ὤθησε τὴν χεῖρα ἐνὸς τῶν δύο σιδηρουργῶν, ὅστις, κλέψας τὸ θεῖον σκεῖος ἐφυγεν ἑμῶς με τὸν σύντροφόν του. Ἐξελθόντες ἀμφοτέρω τῆς πόλεως, κατέλυσαν εἰς trattoria ἢ ξενοδοχείον, ἀποσύντες πῶς νὰ διαλέσωσι τὸ κλαπέν· παρεκάλεσαν δὲ τὴν ξενόδοχον νὰ τοὺς συγχωρηθῇ νὰ μὴ πληρώσωσι μέχρι τῆς αὔριον ὅτε ἤθελον ἐπιστρέφει ἐπὶ τούτω. Εἰς δεύτερον ξενοδοχείον ὅπου κατέλυσαν τὸ ἐσπέρας ἀπώτερη τῆς Κατάνης, νέα τις ὑπέρβρις εἶδεν ἐν μέρους τοῦ θεῖου σκεύους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κλοπὴ εἶχε διακαλωνοθεῖ πανταχοῦ, ἡ ὑπέρβρις ἀνεβόησεν ὄλαις δυναμῆσιν· Εἰρήθη ὁ Κύριος! εἰρήθη ὁ Κύριος! Ἐντρομεὶ οἱ δύο ἐνοχοὶ ἐκρύβισαν ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἡ συνειδησις, ὁ φόβος τοῦ κατέτραγον ὡς σκόλητες ἀκοίμητοι ἰθαφρόν ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐλάττειν αὐτούς· ἀλλὰ πῶς ν' ἀποδώσωσι τὸ ἱερὸν δισκοπότερον χωρὶς νὰ φανερωθῶσιν; Ἐσκαψαν λάκκον, περιετύλιξαν εὐλαβῶς δι' ὑποκαμίσου τὸ ὅποιον ἐξέσχισαν, τὸ θεῖον σκεῖος, και ἐσκέπασαν τὸν λάκκον ὅπου τὸ ἀπέθεσαν.

Ἐν τοσοῦτω λιτανεῖται ἰδιόχουμαι ἀπὸ μαίφους και λευκοῦς ἱερεῖς, διέτρεχον τὴν πόλιν· λειτουργεῖαι ἐτελοῦντο ἀκαταπαύστως ὑπὲρ ἀνευρίσεως τοῦ ἀπολεσθέντος καλοῦ Θεοῦ. Ἀπελπίσθαι φρικτῶδες κατεκυριεῖσε τὸν λαόν ὅλον ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Χωρικοὶ τινες ἐλθόντες εἰς τὴν ἀγορὰν διηγήθησαν ὅτι, ἐντὸς δάσους κειμένου τριάκοντα δύο ἔως τεσσαράκοντα στάδια μακρὰν τῆς Κατάνης, εἶδον σκύλλον κοιμώμενον ἐπὶ γῆς προσφάτως ἀσκαφεῖς, και ὅτι, και τοι δαρέν τὸ ζῶον δὲν ἠθέλησε νὰ μακρυθῇ τοῦ τόπου ἐκεῖνου. Βεβαίως, εἶεγον, θὰ παρφυλάττετε πῶμα ταλαιπώρου τινὸς δολοφονηθέντος. Σταλέντες ἄλλοι χωρικοὶ ἐκεῖ ἐσκαψαν, και λογίζόμενοι ἐαυτοὺς ἀναξίους νὰ ψεύσωσι τὸ ἅγιον δισκοπότερον, ἔσπευσαν ν' ἀναφέρωσι τὴν ἀνακάλυψιν εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Κατάνης. Οὐτός δε μεθ' ἑλοῦ τοῦ κλήρου, μετέθεσαν γυμνοὶ τοὺς πόδας εἰς τὸ μέος ἐκεῖνο. Ὅλοι τῆς Κατάνης εἰ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες και παῖδια συνεκινήθησαν ἐντὸς τινῶν λεπτῶν. Ἐψάλθη δοξολογία και ναὸς μεγαλοπρεπέστατος σωζόμενος μέχρι τῆς σήμερον, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἀτερεβέτους Κυρίου, ὠκωδομήθη εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο.

Σπανίως παρήχητο μία ἐβδομάς χωρὶς νὰ λάξῃ ἀφορμὴν ὁ παρατηρητῆς νὰ ἴδῃ και νέον σύμθεμα ὄλαις ἰδιόζου εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν Σικελῶν· ὅτι ἡμεῖς ὀνομάζομεν κυβερνήσιν, τάξιν, κανονισμόν, αστυνομίαν διοικητικὴν, ὄλαι ταῦτα ἦσαν ἀγνωστα εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐνίστε ὁ λαὸς, μετὰ πολυχρόνια παθήματα ἀπεσταίει ἀφνητῶν, και ἡ ὀργῆ του ἐξεχειλιζεν ὡς τὸ πῦρ τοῦ ἡφαιστείου τὸ ὅποιον συνταράττει τὴν Σικελίαν. Κακοουργήματα, ἔργα ἤρωικὰ, ἀνემιγνύοντο και συνεχίνοντο ὡς αἱ κερανοὶ και αἱ ἀστραπαὶ εἰς τὰ νέφη. Φαίνεται ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς

αὐτοῦ, ἡ Τρινακρία δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοὺς κανόνας τῆς τάξεως τοῦ πολιτισμοῦ. Πῶς νὰ χαρὰχθῶσιν ὄδοι τακτικά; και αὐλακῆς εἰς τόπον ὀρεινὸν και ἄνισον, ὅπου πολλάκις ἀναγκάζεσθαι νὰ διατρέξῃς δώδεκα στάδια περὶ ὄρος, ἐνῷ ἡ πραγματικὴ ἀπόστασις εἶν' ἐνὸς μόνου σταδίου; Ὄχι μόνον αἱ ἀλκοιοδεῖς ὄδοι, και αἱ περικαμπεῖς ἀγυιαί κατέχουσι μέγα μέρος τῆς Σικελικῆς γῆς, ἀλλὰ κατὰ τινὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἡ γῆ ἀλλάζει και ὄψιν και φύσιν. Καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν πολυπληθῶν ὄρεων ὑπάρχουσι fiumare ἢ εἰσάρθρα εἰσάρθρα ὅπου χέονται μεγάλοι ποταμοὶ, τὰ ὅποια κεκαλυμμένα ἀπὸ χόρτα τὸ θέρος και ἀπὸ χιόνιας τὸν χειμῶνα, γερμίζονται ἀπὸ ὕδωρ κοχλάζον ὅπταν ἀναλύονται οἱ πάγοι. Οἱ λάβροι οὗτοι χεῖμαρροι, πίπτοντες ἀπὸ μέρη εἰς ἄκρον καταφερῆ, συμπαρᾶσουσι πᾶν τὸ προστυχόν· δένδρα, οἰκίας, εἰσάρθρου. Ἐνίστε πλατύνονται περὶ τὸ ἔν τέταρτον τοῦ μιλλλίου. Κατακρημνίζονται ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ πατάγου φρικτῶδες, και ρυπαίνουσι μὲ τὰ κίτρινωπά ὕδατά των τὴν πρασίην τῆς Μεσογείου θαλάσσαν. Ἀλλάζουσι ρεῖθρα, και ὅταν τὸ ἀνασκαφένκύτος κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος φραχθῇ ἀπὸ τὰς ὕλας τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐσάρευσαν, λαμβάνουσι ὀρητικῶς ἄλλην διεύθυνσιν, ἀπειλοῦντες νὰ καταστρέψωσιν ἀφεύκτως και καλύβας και ἀγροκήπια.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Χαλκιδικοῦ ὄρους (Ἀντέννα Μάρε), τοῦ ὀφρυέντος ἐκεῖνου ἡγεμόνος τῶν Πελορεῖων βουνῶν, φαίνεται ὅλη ἡ Σικελία· ἐκεῖθεν μορφῶει τις ἰδέαν καθαρὰν τοῦ περιέρχου γαιολογικοῦ σχηματισμοῦ τῆς. Ἐπεχείρησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ μέρη ἐκεῖνα περὶ τὰ μέσα ἰουνίου 1806. Ὁ καιρὸς ἦτον εὐδῖος· ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ πρωίας. Πλησίον ἡμῶν, ἐκ δεξιῶν, ἐφαίνετο ἐν τῶν ρεῖθρων τῶν προσκαίρων ποταμῶν ἢ fiumare, τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα πόδας βαθύ, ὦπλισμένον ἐκατέρωθεν μὲ βράχους ἀποτόμους, καταφαγωμένους ἀπὸ τὴν πολυκαίριαν, καταστολιμένους μὲ ἄνθη ἀρωματικά, και σχιαζομένους ἀπὸ δένδρα κολοσσαία, αἴτια ἐσχημάτιζον κοίτην, οὕτως εἰπεῖν, φυσικὴν ὑπεράνω τοῦ ξηροῦ εἰσάρθρου· τὸ θέμα ἦτον ὑπερθαύμαστον, ἀδύνατον νὰ περιγραφθῇ, διὰ τὴν ποικιλίαν και τὴν ωραιότητά του, και ἀπὸ τὸν ἐπιτηδεύτερον κάλαμον.

Ὁταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν, εὐρέθημεν τρεῖς χιλιάδας ἑπτακοσίου πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἡ Μεσογῆνη ἐκεῖτο ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μας· εὐκόλως διεκρίναμεν και τὰ κτίρια, και τὰς ὁδοὺς, και τοὺς σωροὺς τῶν οἰκιῶν τῆς, και τὸν λιμένα αὐτόν, και τὰ πλοία. Ἐνώπιόν μας ἐκεῖτο ἐπίσης ὁ περιφρομένης φάρος, εἰκοσι μιλλλίων ἑκτασιν ἔργων, μετὰζῶ τῶν ὄρεων τῆς Καλαβρίας και τῶν περικαλλῶν τῆς Σικελίας παραλίων. Ἠδῶ και ἐκεῖ, διεσκορπισμένον ὠρεῖα πολίχικα, ἀνεφάνοντο ἐν μέσφ πορτογαλεῶν, ἐλαίων, και κίτριων ἀναριθμητῶν.

Ὁ ὀφθαλμὸς, χάρις εἰς τῆς ἀτμοσφαίρας τὴν καθαρότητα, ἐξέλεπεν ἀπληροσ και τὰ ἔλαχιστα ἀντικείμενα τῆς ἀπεράντου ἐκεῖνης εἰκόνο, τὸ ἀκρωτῆριον τῆς Σκύλλης, τὰς νήσους Αἰπάρας και τὴν προμερὰν Αἰτναν, τῆς ἰποίας ἡ μεγίστη βᾶσις λούεται ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἡ χιών κατεκάλυπτε τὸ μέγαπον τοῦ κολοσσῶ ἐκεῖνου ὡς λευκότερον διαδῆμα, τὸ ὅποιον κα-

πέσταινεν έτι μάλλον λαμπρόν ή θέα τής ώριαίας του παραλλίου χλόης. Τήν δέ Σικελίαν ήθελεν ονομάσει τις εύστόχως εύρύτατον πεδίον, έφ' ου χείρ θαψιλής και ποιητική έσπαιρεν άδικαίρω; γκιολόφου; και ύψόμενα. Παντού μονοπάτια έλικοειδή, λόφοι έπί λόφων, φάραγγες άνεστκαμμένα ως χωνία, σωροί βοιωών, κοιλάδες διαφόρων σχημάτων φειδρόνουςαι τήν όβιν διά τής ποιικιλίας τής χλοερās και άνθηρās; φύσεώς των; fiampare κατακρημνιζόμεναι, χωρίε κρεαίμενα έπί κορυφής βράχων, ή τεθλαμένα έντός; άδύστων χλοισροτάτων, ποτέ μίν κεραλαί όρέων γυμναί και φαλακρά, ποτέ δέ άλλαι χαμηλώτεραι, σκεπασμένα άνωθεν έως κάτω μέ άμπελους και κλήματτα, και έπί τέλους άντικείμενα ποικιλότατα και άνόμοια. Τά χωρία τά κείμενα εις τους πρόποδας του Χαλκιδικού όρους ονομαζονται παραδοξως; Έρινύδες (Furie). Και όμως ειν' εκ των ώριαιστών χωρίων του κόσμου.

Άλλα μη νομίση ό άναγνώστης; ότι εις τον τοιοϋτον τόπον έπικρατεί ή βιομηχανική τάξις, ή ή άριστής άστυνομίε του Δουδίνου και του Αμπελολάμου. Οι αξιωματικοί, οι χρέο; έρχοντες να διατηρῶσι τήν ειρήνην και να υπερασπίζωνται τήν κοινήν άσφάλειαν, ειν' ένίοτε εκείνοι οβινας έλάπτουσι και τήν μίαν και τήν άλλην. Από του 1810 μέχρι του 1811, αι όδοι αύται των Συρακουσών καταμαρτίζοντο από κλέπτιας. Μόλις έδυν ό ήλιος, και κανείς δέν έτόλμα να έκβή τής οίαιός του; δολοφονίε και κλοπαι έγίνοντο άτιμωρητί. Είς μάτην νόσήθη ό αριθμός των νυκτοφυλακών, εις μάτην ό άρχηγός τής νυκτερινής άστυνομίας, (capitano della note) ό σινιέρ; Άγγρας, έδιπλασίαζε τās άγρυπνίας; του; όλα απέβησαν άνωρελή. Οι έμπόροι έφρονούντο έντός των εργατηρίων των, αι χρυσοχοίοι έγυμνόοντο, και έν τοσοϋτω δέν άεκαλύπτετο οϋτε έχνος των κακούργων.

Τήν εποχήν εκείνην νέος τις Άγγλος; αξιωματικός, κατοικών εις του άγιου φραγκίσκου τήν μονήν, άνήκων εις το έκτον τάγμα; τής Γερμανικής λεγεώνας; έγένετο; θυμα κλοπής; τολμηροτάτης. Πληρωθείς τον μισθόν του διά ταλλήρων ισπανικών, τον ένκπέθεσεν εις έμαίριον. Το ίδιον έσπέρα; το έμαίριον ήνοίχθη διά τής βίας; και το άργύριον έγένετο; άρκετον. Και όχι μόνον έκλεψαν; τά ταλλήρα, άλλ' έπειδή έδραχε; βραχδαιώς, παρέλαβον και το σιαάδιον του νέου. Ο αξιωματικός καταμήνυσε τήν κλοπήν, άλλ' όλ' αι έρευναι υπήρξαν μάταιαι; οϋτε σιαάδιον, οϋτε ταλλήρα, οϋτε κλέπται εύρέθησαν; τρεϊ; μήνας μετέπειτα, φέρων νέον σιαάδιον άξιωματικός; μας; και δι; τούτων διά τής μεγάλης; των Συρακουσών άγορās; ένω έπιπτε; βροχή; βραχδαιοτάτη, είδεν; άνθρωπον; βραδίζοντα; πλησίον; του και κρατούντα; σιαάδιον; δλοον; μ' έκεινο; το όποιον; τον είχαν; κλέψει. Σιλλαμβάσει; τον άγνωστον; αναγνωρίζει; τά άρετικά; του όνόματός; του; στοιχειε; χαραγμένα; εις τήν; άεραν; του; σιααδίου; του; και; τον; έρωτῶ; το; όνομά; του. Ο άγνωστος; ήτον; υπαίτης; του; σινιέρ; Άγγρας; αρχηγού; τής; νυκτερινής; φυλακής; Ο αξιωματικός; μεταβαίνει; εις; τήν; οίαιάν; τούτου; οϋτινος; ή; σύζυγος; ακούσασα; τά; διατρέξαντα; έδειξε; σημειε; άνησυχία; Ο Άγγρας; όστις; ήτον; άπών; επανήλθων; απορωει; με; αυθάδειαν; τās; έρωτήσεις; και; τās; παρατηρήσεις; του; Άγγλου; αξιωματικού; Έπί; τέλους; καταλύθη; με;

μεγάλην; δυσκολίαν; να; εξετασθη; ή; οίαια; Η έρευνα; απέβη; έν; πρώτοις; ματαια; άλλ' έν; τοσοϋτω; παρετηρήθη; ότι; το; πρότυπον; πάτωμα; ήτον; κατασκευασμένο; κατά; τρόπον; άσυνεθιστον; εις; τήν; Σικελίαν; άνεσήκωσαν; το; πάτωμα; και; άνεκάλυψαν; εύρύτατα; ύπόγεια; έντός; των; όποιων; ό; κύριος; άρχηγός; ειχε; αποθέσει; θησαυρούς; πνυτοειδεις; κλαπέντας; από; τους; κατοίκους; τής; πόλεως; Έπί; πέντε; έτη; έπλουτίζετο; από; τά; κισώτια; των; Συρακουσίων; πράγμα; τόσφ; μάλλον; εύκολον; καθίτον; ως; άρχηγός; τής; νυκτερινής; άστυνομίας; έφαίνετο; πάντοτε; ότι; ένήργει; τά; καθήκοντά; του. Οι; υπό; τās; οδηγίας; του; ως; πλουτιζόμενοι; έπίσης; ήσαν; άρωτιωμένοι; εις; αυτόν. Ο; τρόπος; μεθ'; οϋ; έκλεπτεν; ήτο; εύκολώτατος; έτοποθέτει; εις; τās; δύο; άκρας; τής; όδου; τής; όποιας; έμιλίε; να; γυμνώση; τους; κατοίκους; σκοπούς; στρατιωτικού; οϋτινες; δέν; έτίτροπον; εις; κανένα; να; διαβή; και; άρῶ; άπετελείονεν; ή; πράξις; άπετύροντο; ή; τάχως; Ο; ηγούμενος; του; μοναστηρίου; του; άγ; Φραγκίσκου; ήτον; συναϊτός; του; καθως; το; έμολόγησεν; ό; ίδιος; Ο; οσιώτατος; οϋτος; μοναχός; ειχε; οικονομίη; τα; ταλλήρα; του; αξιωματικού; Επισκέφθη; και; το; μοναστήριον; έντός; δεξικρανή; ξηρās; έντός; παλαιών; έχρηστων; φρεάτων; ειχε; αποθέσει; όλα; ότα; δέν; ειχε; πωληθῆ; Άλλω; ό; ηγούμενος; δέν; ήτον; άνθρωπος; εκ; των; τυρόντων; διότι; ειχε; ρημίσει; και; διοργωνώσει; με; μέγιστην; έπιδειξιότητα; το; έμπόριον; οϋτινος; ήτον; αρχηγός; Είχε; καθ'; όλην; τήν; Σικελίαν; πιστούς; όπαδούς; πωλούντας; τά; κλαπέντα; έν; κρισῶ; μέλιστα; των; μεγάλων; πατηγύσεων.

Τον; μοναχόν; συλληφθέντα; δέν; παρέδωκαν; εις; τήν; κρατικήν; εξουσίαν; άλλ'; άρῆσαν; να; τιμωρήση; ό; έπίσκοπος; του; ό; δέ; άρχηγός; τής; νυκτερινής; φυλακής; καταδικάσθη; εις; δεσμά; διά; είου; Ε. Μ.

PEMBRANDT.

Ο; Ρεμβρανδτ; έγιννήθη; το; 1606; έτος; παρά; τον; Ρίνον; στα; διά; τινα; μακράν; τής; Λιϋθης; ό; πατήρ; του; ήτο; μιλωθής; και; ή; οικογένειά; του; ώνομαζετο; Γερβέτς; Έπί; σκοπῶ; του; να; κατασταθῆ; ικανός; να; εναγκαλισθῆ; εύγενέστερον; επάγγελμα; το; εκκλησιαστικόν; ή; και; το; δικανικόν; άπεριτίθη; να; σπουδάση; τήν; Λατινικήν; Άλλ'; αυτός; δέν; ειχε; τās; κλίσεις; αυτινες; έγεννώντο; από; τήν; ματαιοδοξία; του; πατρός; του; Έντός; τινων; μηνῶ; έγνώθη; ή; κατά; τής; Λατινικής; γραμματικής; και; φιλολογίης; αποτροπή; του; Εξ; έναντίας; έδείκνυε; ριπήν; ακατάχτετον; προς; τήν; ζωγραφικήν; και; με; πολλήν; δυσκολίαν; κατώρθωσι; να; τον; επιτρέψη; ό; πατήρ; του; να; προσκολληθῆ; εις; ζωγράφον; τινά; μίε; τῶν; παρεκείνων; πύλων; άτημον; μίν; οϋτινος; όμως; το; διοικ; κατέστη; γνωστῶν; εξ; αιτίας; του; μητρού; του; Ο; νέος; Ρεμβρανδτ; έμεινε; τρία; έτη; παρά; τῶ; διδασκάλῶ; τούτω; και; ότι; άνεχώρησε; μετέδη; εις; Αμπελολάμον; και; ήτο; λοίθη; επεμειλῶ; τήν; διδασκαλίαν; του; Πέτρο; Λιστμάν; και; του; Ιακώβου; Πίνας; Όταν; δέ; έτελειοποιήθη; και; έφθασε; να; ζωγραφῆ; όσον; και; οι; διδασκαλοί; του; και; με; τήν; αὐτήν; ταχύτητα;

όταν; ήμαθε; να; διαχειρίζεται; εύκόλως; και; εύστόχως; τήν; γραφίδα; και; να; υποτάσσεται; δέν; ήρῆσαν; ως; ό; Ρούβεν; από; τήν; περιήγησιν; τής; Ιταλίας; δέν; έπισκέφθη; τά; μουσεια; τής; φλωρεντίας; τής; Ρώμης; και; τής; Βενετίας; δέν; ήγωνίσθη; να; έμβρατεύη; διά; καθημερινής; μελέτης; εις; τās; μυστηριώδεις; διανοίας; του; Λεονάρδου; και; Παύλου; του; έκ; Βερόνης; διότι;

οϋτε; όρεζιν; οϋτε; τρόπους; ειχεν; Ο; πατήρ; του; και; τοι; εύπορος; χάρι; εις; τήν; δραστηριότητά; του; δέν; ήτον; ικανός; να; επαρέση; εις; τήν; λαπάνην; τοιοϋτων; περιηγήσεων; εκτός; τούτου; ό; Ρεμβρανδτ; δέν; έπιθύμει; μέγαλα; Επανήλθε; λοιπόν; εις; τον; μύλον; και; μόνον; διδάσκαλον; και; μόνον; ύπόδειγμα; έλαβεν; εκτοτε; τήν; φύσιν; Δέν; ειχε; ανάγκην; του; γάμου; τής; Γαλιλαίας;

PEMBRANDT.

και μολονοι ειδεν απο της στιγμης εκεινης ολας του...

Η Ολιβερὰ συνοδεία διευθύνθη τότε προς την φυ...

Πριν η φθάσωσιν εις το δεσποτήριον ο δήμαρχος...

Η δίκη του Βάλτερ Φιτζ-Στέφεν εδικάσθη μετά...

Αι σκληραι του γενναίου και αδιαφθόρου άρχοντος...

Με τον ανανρθοτον τουτον του ογλου ανεμλγησαν...

Την προηγουμένη της έκτελέσεως του θανάτου νύ...

δόν ελλείπουσαν ηρώτησεν αυτόν αν ηδύνατο να...

Οχι, υί μου, τω άπεκριθη ο δήμαρχος, με φ...

Ο δήμαρχος προσεκάλεσε τότε τον ιερέα ν' άρ...

Περί το λυκαυγές εξωτερικός θόρυβος άνηγγελε...

Η οικία του υπάρχει εισέτι εις την Δομοβαρδική...

πρόν το ιερίον με πελέκει, και άρπάζων τον...

Βλεπων αδύνατον την έκτελεσιν εν τω τόπω τούτω...

Η νέα Αγνή Σχερίδα, η άθώα αιτία της φρικτής...

Η οικία του υπάρχει εισέτι εις την Δομοβαρδική...

Η άπόφασις αυτή έκτελέσθη τήν 2 Νοεμβρίου...

Π. Α. (Εκ του γαλλικού.)

Περίεργα τινά ιστορικά γεγονότα επί του...

Η Ελλάς πρό καιρού παρκαμακία και την προτέ...

Η της Ελλάδος μετοχή εις τον Μιθριδατικόν πό...

ζιτίων και περιττίων ανεξαρτήτων του Ελληνικού...

Μιθριδάτης ο του Πόντου βασιλεύς πολλών κατά...

Αλλ ηδη ο υπό των Ρωμαίων ψηφισθεις του Μι...

Ο Σύλλας διαιρέσας τον στρατόν του εις δύο...

Ο Σύλλας, και οι τοιούτων άντων των τειχών...

τέθη εις Έλευσίνα και Μέγαρη προς παρασκευήν επίτη-
δειών πολιορκητικῶν μηχανῶν.

Εκτός τῶν ἄλλων παρασκευῶν ἐχορηγοῦντο καθ' ἑκάστην μυρία ζεύγη ἡμιόνων πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐκλιπούσης δὲ τῆς ὕλης λαμβανομένης καθ' ἀρχάς ἐκ τῶν μακρῶν τειχῶν, ἐπεχείρισε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι· και τὴν Ἀκροτιμίαν ἔκειρε δένδροπορωτάτην τῶν προ-
στείων εὐταν, και τὸ Λύκειον· ἐπειδὴ δὲ και χρημάτων πολλῶν ἔδεδετο πρὸς τὸν πόλεμον, ἐκίνει τὰ ἄστυλα τῆς Ἑλλάδος μεταπεμπόμενος τὰ κέλιστα και πο-
λυτελέστατα τῶν ἀναθημάτων ἐκ τῆς Ἐπιδαύρου και τῆς Ὀλυμπίας. Ἐγραψε δὲ και πρὸς τοὺς Ἀμφικτύον-
νας εἰς Δελφοὺς, ὅτι τὰ γράμματα τοῦ Θεοῦ ἑέλτιον ἤθελεν εἶσθαι νὰ κοιμισθῶσι πρὸς αὐτὸν, λέγων, ὅτι
ἢ ἢ φιλιάξῃ ἀσφαλέστερον ἢ και ἀπογοητάμενος, ἢ
ὅτι ἀποδώσῃ οὐκ ἐλάττω. «Κάθις δὲ ὁ Φουεύς, ὃ
εἶχε πέμψει εἰς Δελφοὺς, συσταλεῖς νὰ ἱεροστυλήσῃ,
ἔγραψε πρὸς αὐτὸν εἶτε πιστεύσας, εἶτε τὸν Σύλλαν
βουλόμενος ἐμβάλειν εἰς δεισιδαιμονίαν, ὅτι ἡϊούσθη
ἢ ἐν ἀνακτόροις κιθάρᾳ φθεγγομένη· ὁ δὲ Σύλλας
σκώπτων, ἀντέγραψεν, ὅτι θαυμάζει τὸν Κάριν, πῶς
νὰ μὴ ἐννοῇ, ὅτι τὸ ἄδειν εἶναι σημεῖον χάριος και
οὐχὶ ὀδυμηνείας, ὡστε ἐκέλευσε μετὰ θάρρους νὰ λαμ-
θῆναι, διότι εὐχαριστεῖται ὁ Θεὸς και εἶδιδε. Τὰ μὲν
ἄλλα διελάθε τοὺς πολλοὺς Ἑλληνας ἐκπεμπόμενα,
οὐχὶ δὲ και ὁ ἀργυροῦς πῖθος, ὃς ὑπελείπετο εἰ τῶν
βασιλικῶν· διὰ τὸ θᾶρος δὲ και μέγεθος μὴ δυναμένων
τῶν ὑποζυγίων νὰ ἀναλάβωσι, ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀμ-
φικτύονες νὰ τὸν κατακόψωσιν, ἀναμιμνήσκοντες συ-
νάμα και πολλοὺς ἄλλους τῶν Ῥωμαίων στρατηγούς,
ὡς τὸν Αἰμίλιον Πάυλον, οὗ μόνον ἀπέχοντας τῶν
ἑλληνικῶν ἱερῶν, ἀλλὰ και δῶρα, και τιμὴν εἰς αὐτὰ
και σεμνότητα προσθέντας. Ἄλλ' ἐκείνοι ἄνδρες
σώφρονες βασιλικοὶ ταῖς ψυχαῖς, και ταῖς δαπάναις
εὐτελεῖς· ὄντες ἤρκοντο εἰς τὰ μέτρια, ἠγούμενοι τὸ
κολακεύειν τοὺς στρατιώτας αἰσχρότερον τοῦ φοβεῖ-
σθαι τοὺς πολεμίους· οἱ δὲ τότε στρατηγοὶ, ἐν οἷς
και ὁ Σύλλας, θία και οὐκ ἀρετῇ τὸ πρωτεῖον κτώ-
μενοι, και μεταχειριζόμενοι τὰ ὄπλα ἐπ' ἀλλήλους,
μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἠμιλλῶντο τις αὐτῶν,
προσλαβῶν περισσότερους στρατιώτας, νὰ κατισχύσῃ
τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' ἃ· ἐπανέλωμεν ἤδη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ
Πειραιῶς, καθ' ἣν ὁ Σύλλας διὰ δύο θεραπόντων εὐ-
δοίμει οὐκ ὀλίγον· οἱ θεράποντες οὗτοι εἶτε φορο-
νοῦντες τὰ τῶν Ῥωμαίων, εἶτε παρεσκευάζον τὴν παρ
αὐτοῖς καταφυγὴν ἐν περιπτώσει ἀλώσεως, ἐμήνουσιν
ἐκάστοτε διὰ βελῶν ἢ πεσῶν ἐκσφενδονιζομένων,
τὰς βουλὰς τῶν Μιθριδάτικῶν. Εἰς ταῦτα προσέχων
ὁ Σύλλας εἶδεν ἐπι ἐσφενδονισθέντος πεσσοῦ γεγραμ-
μένον, ὅτι τὴν ἐπιούσαν οἱ Μιθριδάτειοι πεζοὶ τε και
ἱππεῖς ἤθελον ἐπιέσει κατὰ τῶν ἐργαζομένων Ῥω-
μαίων· ὅθεν ὁ Σύλλας ἀντιτάξας ἐνέδραν ἀποχώσεως
δυνάμεις, πολλοὺς μὲν ἐφόρνευσε, πολλοὺς δὲ ἐπὶ τὴν
θαλάσσαν ἐξώθησεν· ὁ δὲ Ἀρχέλαος εἰς τὰ ὑψώθεντα
προχώματα ἀντέταξε πύργους και ἄλλα ἐπιτήδεα
δύρανα, και δυνάμεις ἐκ τινῶν μερῶν μεταπέμψας και
τοὺς ἐρέτας καθοπλίσας ἐξώρμησεν ἐν μέσῳ νυκτός
μετὰ λαμπτήρων, κατασκευάσας τὴν ἐτέραν τῶν χε-
λωνῶν και τὰ ἐν αὐτῇ μηχανήματα· ἀλλὰ μετὰ

τινας ἡμέρας ὁ Σύλλας κατασκευάσας ἄλλα μηχανή-
ματα, πρὸς τὰ ὁποῖα οἱ Μιθριδάτειοι ἀντέταξαν πύ-
ργον κατὰ τὸ τεῖχος.

Μετ' οὐ πολὺ, καταπευσάσης εἰς Πειραιᾶ ἑτέρας
παρὰ τοῦ Μιθριδάτου στρατιάς, ἣς ἠγεῖτο Δρομικχα-
της, ὁ Ἀρχέλαος ἐξήγειν ἅπαντας εἰς τὴν μάχην, ἢπι
ἐπὶ πολὺ ἀμφίρροπος ἀποθᾶσα, ἐκλίενε εἰς τοὺς θαρ-
εάρους· ὁ δὲ Μουρήνας τοὺς καταπλεγέντας και φευ-
γοντας Ῥωμαίους ὑπαιτιάσας ἐπέστρεψε σπουδαίως εἰς
τὸν ἀγῶνα, μεγιστοῦ, ἐπιπεσῶν κατὰ τῶν Μιθριδα-
τείων μάλα καρτερῶς, δισχιλίους ἐξ αὐτῶν ἐφόρνευσε,
τοὺς δὲ λοιποὺς εἰς τὰ τεῖχη συνήλασεν. Ὁ δὲ Ἀρ-
χέλαος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀγῶνα προθυ-
μίαν ἔσχετο· μείνας και ἀποκλεισθεῖς ἀνεσύρηθαι διὰ
σχοινοῦν.

Ὁ Σύλλας ἤδη εἰς δεινήν εὐρισκόμενος· θέσιν, ἐπειδὴ
ἢ ναυτική δύναμις, ἣν ἐκ Ῥόδου ἐπερίμενε δὲν ἤρχετε,
θαλασσοκρατοῦντος τοῦ Μιθριδάτου ἐστριζέτο εἰς
μόνην τὴν αὐτοῦ τόλμην και τῶν στρατιωτῶν τὴν
ἀσκησιν και γενναίωτητα. Ἄν τότε ἢ ἑλληνική φυλὴ
μικρὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας σπινθῆρα διέσωζε, ἢ δύνατο νὰ
προσβάλῃ ἐκ νῶτων τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν Σύλλαν,
πολεμίον ἤδη ἀποκροχθέντα ὑπὸ τῶν ὑπερσυχασάντων
αὐτοῦ ἐχθρῶν Μαρίων και Κίννα, και ὡς ἐκ τούτου μη-
δεμίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος του περιμένοντα ἐπικουρίαν
και νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἄρδην. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον
νὰ μεμφθῶμεν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἐπειδὴ τὰ ἔθη
ἀκμάζουσιν, και παρακμάζουσιν καθῶς και ὁ ἄνθρωπος, και
ὅτι ἡδύνατο ἐν τῇ ἀκμῇ των νὰ μᾶς παράγαγωσιν,
ἐν τῇ παρακμῇ των ἄς μὴ τὸ ἀπαιτῶμεν. Δίκαιον δὲ
νὰ μεμφθῶμεν τὴν ἀφροσύνην και ὀμότητα εὐαρίθμων
τινῶν πολιτῶν ὡς τοῦ Ἀθηνίωτος, τοῦ Ἀπελλίωτος
κλπ. ἐπισπασάντων κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐν ἀνέσει
και εἰρήνῃ ζῶντος ἑλληνικοῦ ἔθνους τοιαύτας και τη-
λικαύτας συμφορὰς.

Δεινὸς και ἀπαραίτητος ἔρωσ κατεῖχεν τὸν Σύλλαν
νὰ κυριεύσῃ τὰς Ἀθήνας, εἶτε ἀπὸ ζῆλον τινα πρὸς
τὴν παλαιοῦς πόλεως δοξάν, εἶτε ἀπὸ θυμὸν διὰ
τὰ σκώματα και τὰς βωμολοχίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἀθη-
νίων κατ' αὐτοῦ τε και τῆς συζύγου του Μιτίλλας ἐξε-
ρεύετο. Ἄπαντα ἢ πόλις ἐλίμωπτεν· ὁ δὲ Ἀθηνίων,
ζῶν ἀφθόνως, ὄρχοῦμενος και γελωτοποιῶν πρὸς τοῖς
πολεμίους, τὸν μὲν ἱερὸν τοῦ Θεοῦ λύχνην διὰ σπάνιν
ἐλαίου ἀπεσθικότα παρέδωκεν, πρὸς δὲ τὴν ἱεροφάν-
τιδα ἐξαιτήσασαν ἡμῖεκτον (α) σίτου, ἐπεμψεν ἡμῖεκ-
τον πεπέρως, τοὺς δὲ βουλευτὰς και ἱερεῖς, ἰκετεύον-
τας, ἵνα οἰκτιρῇ τὴν πόλιν και διαλύσῃ τὸν πρὸς
Σύλλαν κατασχευτικὸν πόλεμον, πληγῶν μὲ τόσσα
διασεδάξαν· ὁ δὲ ἤδη μῆλις ἐξεπεμψεν τινὰς τῶν
συμποτῶν του, πρὸς οὓς· ὁ Σύλλας οὐδὲν σωτήριον
ἀξιοῦντας, ἀλλ' ἀναμιμνήσκοντας τοῦ Θεοῦ και
τοῦ Εὐμόλπου και τῶν Μηδικῶν· Ἄπιστε, εἶπεν, ὡ
μακάριοι, τοὺς λόγους τούτους ἀναλαβόντες· ἐγὼ
γὰρ οὐ φιλομαθήσω εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ Ῥωμαίων
ἐξεπέμψθη, ἀλλὰ τοὺς ἀρισταμένους καταστρε-
ψόμενος· ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούσαντες τινὲς ἐν Κε-
ραμεικῷ πρεσβευτὰς διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλους,

(α) Τὸ ἡμισι τοῦ ἐκτύος· ἐκτός δὲ μέτρον χωρητικὸ-
πητος τὸ ἔκτον τοῦ μεθίμου.

και κακίζοντας τὸν τύραννον, διότι δὲν ἐφύλαττε τοῦ
ταίχους τὴν περὶ τὸ ἐπτάχαλκον ἐφοδον και προσβο-
λήν, διὰ μόνης τῆς ὁποίας ἦτο δυνατόν και εὐκόλον
νὰ ὑπερβῶσιν οἱ πολέμοι, ἀπήγγειλον ταῦτα πρὸς
τὸν Σύλλαν, ὅστις δὲν κατεφρόντισεν, ἀλλὰ νύκτωρ
ἐπελθὼν και θεωρήσας τὸ μέρος εὐάλωτον, εἰσήλαυεν
εἰς τὴν πόλιν μετ' ἀλαλαγοῦ και κραυγῆς, ἐπιτρέ-
ψας εἰς τοὺς στρατιώτας ἀρπαγὴν και φόνον ἀνηλεῆ.
Πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἢ και ἀφ' ἑαυτῶν διαφθα-
μένων διὰ τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος των, Μειδίας και
Καλλιφῶν, πιστοὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπήκοοι ἐξήτονον
νὰ φευσθῇ τῆς πόλεως· ὁ δὲ Σύλλας ἐγκώμιον τῶν
παλαιῶν Ἀθηναίων ἐπειπῶν, ἔφη «χαρίζεσθαι πολ-
λοὺς μὲν ὀλίγοις, ζῶντες δὲ τεθνηκόσιν» ἀναμι-
μνήσκων θεοαίως τοὺς παλαιοὺς Ἀθηναίους.

Μετὰ τὴν ἄλωσην τοῦ ἄστεος, ὁ Σύλλας ἀπεπι-
πισθεῖς τὸ νὰ καταλάβῃ τὸν Πειραιᾶ διὰ πολιορκίας,
ὑπέγειν κριούς και βέλη και ἀκόντια, και ἀνδρας πολ-
λοὺς, οἵτινες διὰ χελωνῶν διώρυγτον τὰ τεῖχη, και
τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐχθροὺς ἀκόντιζον και ἐτόξενον
συνεχῶς. Και τὰ μὲν οὕτω κρημνιζόμενα τεῖχη, ἀνε-
γείροντο τάχιστα, ἀλλ' ὡς ὑγρότερα και ἀσθενέστερα
εὐκόλως κατεκροχνιζόντο· ὡστε δεινῶς αὐθις γενομέ-
νης τῆς ἐφόδου ὁ Ἀρχέλαος ἐγκαταλιπὼν τὸν Πειραιᾶ
ἀνέδραμεν εἰς τι τοῦ Πειραιῶς οὐχωράτων ἀμα και
θαλάσσην περικλίστον χωρίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σύλλας,
καὺς οὐκ ἔχων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ. Τὰ πλε-
στα τοῦ Πειραιῶς κατέκαυσε, μεταξὺ τῶν ὁποίων
και τὴν τοῦ Φίλωνος ὀπλοθήκην, θαυμαζόμενον ἔργον
και τοὺς νεωσοίκους.

Ἐν τῷ μεταξὺ Ταξίλλης ὁ Μιθριδάτου στρατηγός,
ἐκ Θρακίας και Μακεδονίας καταβὰς μετὰ δέκα μυ-
ριάδων πεζῶν και μυρίων ἱππέων και τεθρίππων ἐνε-
νῆκοντα δρεπανοφόρων, ἐτύγχανε περικαθήμενος τὴν
Ἐλατείαν τὴν πιστὴν εἰς τῶν Ῥωμαίων τὴν φιλίαν
μείναςαν και γενναίως κατὰ τῶν θαρβάρων ἀντιτά-
ξασαν και ἐκάλει τὸν Ἀρχέλαον, διαμένοντα εἰσεῖτι
περὶ τὴν Μουνησίαν· ὁ δὲ Σύλλας φεύγων λιμὸν και
σπάνιν και βουλόμενος νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τυχαῖαν
τῶν θαρβάρων ἐνέδραν τὸν ἐκ Μακεδονίας πρὸς ἐσθ-
θειάν του ἐρχόμενον Ὀρτήσιον, ἀνέειψεν εἰς τὴν
Βοιωτίαν, ὁ Ἀρχέλαος συλλέξας τοὺς περὶ αὐτὸν και
παρατάξας τὴν δύναμίν του, ἐπλήρωσε τὸ πεδίο
ἱππων, ἀρμάτων, ἀσπίδων και θυρεῶν. Τὸ δὲ κομ-
πῶδες και σοβαρὸν τῆς πολυτελείας των δὲν ἦτον
ἄργον, οὔτε ἄχρηστον εἰς ἐκπληξιν, και ἡ λάμψις των
ὄπλων, κατασκευασμένων ἐκ χρυσοῦ και ἀργύρου, και
αἱ σαφαὶ τῶν Μηδικῶν και Σκυθικῶν χιτώνων, ἀνα-
μειγμένα μετὰ χαλκῶν και λάμποντα σίδηρον. Ταῦτα
παντα ἀντὶ νὰ ἐκπληξῶσιν, ὤφελθσαν τοὺς Ῥωμαίους,
ἐπειδὴ οἱ θαρβαροὶ καταφρονήσαντες αὐτοὺς ἐτρέποντο
εἰς ἀρπαγὰς και λεηλασίας, διασπαρέντες ὁδὸν πολ-
λῶν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, ὡστε συγκροτεῖται
περὶ Καιρώναιον (86 π.χ.) μάχην μεγάλην, καθ' ἣν
ὁ Σύλλας νικᾷ τοὺς θαρβάρους νικῆ λαμπροτάτη,
ἐνθα ἀπὸ τοσοῦτων μυριάδων θαρβάρων μύριοι μόνον
διεσώθησαν εἰς Χαλκίδα, ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἀπώλ-
λοντο δεκατέσσαρες μόνον, ἐξ ὧν δύο πρὸς τὴν ἐσπέ-
ραν εὐρέθησαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀρχέλαος λαμβάνει νείαν παρὰ τοῦ

Μιθριδάτου ἐπικουρίαν ὑπὸ τὸν Δερύαλον τεταγμένην,
και ἀντιπαρατάσσεται αὐθις περὶ Ὀρχομενῶν (85 π.χ.)
Ἐνταῦθα ὁ Σύλλας ἐλέπων τὰ ταγματὰ του διασεκ-
δασθέντα και εἰς φυγὴν τραπέντα, ἀποπληθίσας τοὺς
πολεμίους βῶν «Εἰ τις ἰδῶν, ὢ Ῥωμαῖοι, πύθοιτο
ποῦ Σύλλαν τὸν στρατηγὸν ἰμῶν αὐτίκ' προδώκατε,
λέγειν ἐν Ὀρχομενῷ μαχόμενος.» Οἱ δὲ στρατιῶται,
δραμόντες πρὸς ἐσθίειαν τοῦ προκινδυνεύοντος στρα-
τηγοῦ των, και παλιῶσιν ποιήσαντες, ἐτρέψαν τοὺς
πολεμίους εἰς φυγὴν, φονεύσαντες περὶ τοὺς μυρίους
και πεντακισχιλίους.

Ἄλλ' ἤδη ὁ Μιθριδάτης, ἀφοῦ ἔμαθε και τὴν περὶ
Ὀρχομενῶν ἦσαν, διαλογιζόμενος τὴν συνεχῆ και
τεχέλιαν εσθρῶν πέντε μεγάλων αὐτοῦ στρατῶν, και
τὸν τολμηρὸν Σύλλαν σκοπεύοντα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν
Ἀσίαν, ἐξιάσθη νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὸν πρῶτον Μιθρι-
δάτικὸν πόλεμον, ἐγκαταλιπάντων τὰς κατακτήσεις
του και περιοριζόμενος εἰς μόνην τὴν πατρῴαν δυνα-
στείαν.

M. K. B.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΑΝΕΚΛΟΤΟΝ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1747, ἀνθρωπὸς τις καταδικασθεῖς
ἐπὶ ληστεία, κατεσπαράχθη ζῶν ὑπὸ τὸν τροχόν, εἰς
Ὀρλεάνς, και ἐπειδὴ δὲν εἶχε συγγενεῖς ἵνα φροντί-
σωσι περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὁ δῆμιος, ὅταν ἐσυμ-
πέρανεν ὅτι εἶχεν ἀποθάσει, ἐδωκεν αὐτὸν εἰς χειροῦρ-
γὸν τινα ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς· τὸ ἀνατομικὸν αὐτοῦ
θεάτρον ὅπως τῷ χριστιανισμῷ ὡς ἀντικείμενον τῆς
παραδόσεως του. Οἱ μύριοι, αἱ κνῆμαι, και οἱ βραχίο-
νες τοῦ δυστυχοῦς τούτου ληστοῦ εἶχον συνθλασθῆ,
ἀλλ' ὅταν ἔλθεν ὁ χειρουργός και ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ
αὐτὸν, εὐρήθη ἀναλαβῶν τὴν ζῶην, και διὰ τῆς χρή-
σεως καταλλήλων τονωτικῶν ἀνεύρε μετ' ὀλίγον τὴν
ομοίαν του. Ὁ χειρουργός και οἱ τούτου μαθηταὶ εἰς
εὐσπλαγχνίαν και ἔλως πρὸς τὸν ληστὴν κινηθέντες
ἀπεφάσαν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν θεραπείαν αὐ-
τοῦ. Ἀλλὰ τοσοῦτον εἶχε μαγνητισθῆ, ὡστε οἱ δύο
μύριοι και οἱ εἰς τῶν βραχιόνων του ἀπεκόπταν. Μ'
ὄλλιν ὁμως ταύτην τὴν πύρωσιν και τὴν μεγίστην ἀπώ-
λειαν αἵματος, αὐτὸς ἀνέλαβε, και ἐν τοιαύτῃ κατα-
στάσει, τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ, ὁ χειρουργός ἔφερεν
αὐτὸν ἐπὶ δίφρου πενήκοντα λεύγας μακρῶν τοῦ Ὀρ-
λεάνς ὀπου, καθῶς ἔλεγεν, ἐσκόπευε νὰ κερδίξῃ τὰ
πρὸς ζωοτροφίαν του διὰ τῆς ἐπετείας. Ἐστάθη λοι-
πόν εἰς τὸ πλάγιον τῆς ἡδου, και ἡ ἀξιοθρήνητος κα-
τάστασις του ἐκίνει τὸ ἔλεος ὄλων ὄσοι τὸν ἐβλεπον.
Εἰς τὴν νεότητά του ὑπερέτειεν εἰς τὸν στρατὸν, και
ἤδη ὑπελαμβάνετο ὡς στρατιώτης ἀπώλεσας τὰ μέλη
του εἰς τινα μάχην.

Εἰς πομπῇ ἐπιστρέφων οἴκαδε ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὅπου εἶχε
πωλήσει ζῶα, παρεκαλέσθη ὑπὸ τοῦ ληστοῦ πρὸς ἐλεη-
μεσύνην, εἰς εὐσπλαγχνίαν δὲ κινήθει ἔβρισεν αὐτῷ ἐν
ἀργυροῦν νόμισμα. «Ἀλοῖμονον!» εἶπεν ὁ ληστής, «δὲν
δύναμαι νὰ λάβω τούτο, ἑλέπεις, ὅτι δὲν ἔχω οὔτε χει-
ρας, οὔτε πόδας,» διότι τὴν χεῖρα, ἠτις εὐχρηστὸς διε-
τηρήθη, εἶχε κερκρυμμένην ὀπίσω εἰς τὴν βράχην του, «ὃ
ἀγάπην λοιπόν τοῦ Ὁθρανῶ, θέσον τὴν ἐλεημοσύνην σου
ἀγάπην λοιπόν τοῦ Ὁθρανῶ, θέσον τὴν ἐλεημοσύνην σου

εἰς τὸ θυλακίον μου. Ὁ ποιμὴν ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ σταθεὶς τὸ νόμισμα, ἐπειδὴ κατ' ἐλείπειν τὴν στιγμὴν ἣ ἦεν εἰλαμψεν, εἶδα σκιὰν τινα ἐπι τοῦ ἐδάφους, ἣτις παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὄφθαλμούς του πρὸς τὰ ἄνω, καὶ τότε ἐνόησεν τὸν βραχίονα τοῦ ληστῆ τοῦ ὑψωμένου ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὴν χεῖρα του κρατοῦσαν βραχὺν τινα σιδηροῦν μοχλόν. Ὁ ἔβλεπεν νὰ κρατήσῃ τὸν θυμὸν, ἰδὼν ταῦτα, ἥραξε τὸν ληστὴν, καὶ ἔρριπεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀλάξιόν του, ἐν τῷ τοῦ ὁποίου ῥίψας αὐτὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ παρουσίασε τὸν συλληφθέντα ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς. Γενόμενης δ' ἐρέυνης ἐπ' αὐτοῦ, εὐρέθη μία σφουρίτρια εἰς τὸ θυλακίον του, ἣτις φυσικὰ ἔδωκεν ὑποψίαν, ὅτι εἶχε συντρόφους εἰς τὸ δάσος. Ἡ ἐξουσία λοιπὸν διώρισε φρουρὰν τινα ἐπὶ τὸν τόπον ἔνθα ὁ ληστὴς ἀρηπάγη, αὕτη δὲ ἔρραθεν μεθ' ἡμίσειαν ὥραν τῆς πράξεως τοῦ ποιμῆνος. Οἱ στρατιῶται ἐκούφησαν ὄπισθεν δικρυφῶν δένδρων, ἢ σφουρίκριξ, τῆς ὁποίας ὁ ἦχος ἦεν ἀρεκὰ ὅξυς καὶ ἰσχυρός, ἐτύριξε, καὶ ἕτερος ἄλλος συριγμὸς ἠκούσθη ὑπὸ τὴν γῆν, τρεῖς ὁ ἄνδρες κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠγέθησαν ἐκ τοῦ μέσου πυκνοῦ τινος ἐκ θάτου καὶ δενδρυλλίων φράκτου, οἱ στρατιῶται ἐσυροῦσαν κατ' αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐφένευσαν. Οἱ φραγμοὶ ἐξήλασαν καὶ τίς εἰς ἕν σπήλαιον φέρουσα κατάβασις ἀνεκαλύφθη. Ἐκεῖ εὐρέθησαν τρία μικρὰ κοράσια, καὶ ἐν ὄψει τὰ κοράσια παρελήφθησαν παρὰ τῶν ἀξιωματικῶν ὡς ὑπερτίραι, τὸ δὲ πατρῶν μόλις δωδεκάετης τὴν ηλικίαν, ἦτον υἱὸς ἐνός τῶν ληστῶν. Τὰ κοράσια ἐξετασθέντα κατέθεσαν, ὅτι εἶχον ζῆσαι σχεδὸν τρία ἔτη εἰς τὸ σπήλαιον, ὅτι ἀπήχθησαν ἐκεῖ βίαιως ἐκ τῆς λειωφόρου, καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἰδεῖ ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐκ τοῦ κειροῦ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτῶν, ὅτι πτώματα συχνάκις ἐκομίζοντο εἰς τὸ σπήλαιον, ἐξεδύοντο καὶ ἐταφίσσοντο, καὶ ὅτι ὁ γέρον στρατιώτης ἐξήρχετο ἀνά πάντας τοὺς ἡμέρας καὶ ἐλάθθητο παρὰ τὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ ἐπὶ δῶν ἢ τρεῖς ὥρας. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς καταθέσεως, ὁ ἰατροῦς ἐκνήρυξε τὸν καταδικάστην νὰ ὑπερτίρῃ, καὶ δευτέρην φρουρὰν τὴν διὰ τοῦ τρυγῶν τιμωρίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ εἰς τῶν βραχίονων του ἕμενε, ἐβράχυθη καὶ οὕτως ὑπὸ τινων κτυπημάτων εἰς διατροχὴ κομμάτια, μὴ λαβῶν δὲ τὴν ὁποίαν ἐζητήσατο βασιλικὴν χάριν, ἐζήτησεν εἰς τὸ βαττικιστικὸν πέντε περὶ τοῦ ἡμέρας. Ἀρῶν δὲ ἀπέθανε τὸ σῶμα του ἐκεῖ, καὶ ἡ τέφρα διασκορπίσθη εἰς τὸν ἀέρα. Μ. Κ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΜΟΣΧΟΣ, ποιμὴν. ΑΡΕΤΗ, σύζυγός του.

Ι. ΜΟΣΧΟΣ.

Πῶς νὰ σὲ διασκεδάσω, πῶς νὰ σὲ χαροποιήσω;
Αὐπημένη Ἀρετῆ μου, γέλασε, θά τραγουδήσω.
Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν μένδραν καὶ πολλὰ σοῦ φέρω νέα.
Ἐχθὲς βράδυ ἀγάλᾳδες μὲν ἐγέννησαν ἐνέας
Προδαῖναι δὲ κ' αἰγῆδες ἐκατὸν πενήντα τρεῖς.
Ἄν ὑπάγῃς καὶ τὰς ἰδῆς πότον, πόσον θὰ χαρῆς;
Ἄν ἀνοικτὰ ἀράβια καὶ δούλοισι σιμά των
Τὰ μοσχάρια, τ' ἀρνία καὶ τὰ ἐρπιόδια των.

Πῶς νὰ σὲ διασκεδάσω, πῶς νὰ σὲ χαροποιήσω;
Αὐπημένη Ἀρετῆ μου, γέλασε, θά τραγουδήσω.
Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν μένδραν καὶ πολλὰ σοῦ φέρω νέα.
Ἐχθὲς βράδυ ἀγάλᾳδες μὲν ἐγέννησαν ἐνέας
Προδαῖναι δὲ κ' αἰγῆδες ἐκατὸν πενήντα τρεῖς.
Ἄν ὑπάγῃς καὶ τὰς ἰδῆς πότον, πόσον θὰ χαρῆς;
Ἄν ἀνοικτὰ ἀράβια καὶ δούλοισι σιμά των
Τὰ μοσχάρια, τ' ἀρνία καὶ τὰ ἐρπιόδια των.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΜΟΣΧΟΣ, ποιμὴν. ΑΡΕΤΗ, σύζυγός του.

ΙΙ. ΑΡΕΤΗ.

Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω!
Ἐκεῖ πρῶτον σ' εἶδα, Δρόσε, ὑπερτίραν ἰπέτα,
Μ' ὑποδέματα μεγάλα καὶ μ' ἐνδύματα ὄραϊα!
Τόσον εὐμορφὸς σ' ἐφάνη ὡστε ἤθελα καὶ μοῦ λέγεις
«Βασκοπούλά μου; Θέα μου; ἐραστήν σου μὲ ἐκλέγεις;
Κ' ἔκτοτ' ἢ ὑπανδρευμένη καὶ ἀθῶα βασκοπούλα
Ἐγενεῖ τοῦ Δρόσου σκλάβα, ἔγενεῖ τοῦ Δρόσου δούλα!
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω, ἀφοῦ βλέπω, Δρόσε, ὅτι
Μ' ἀγαπᾶς ὡσὸν νὰ ἴμουν τῶν ἀρχοντοπούλων πρῶτη
Κ' ὄχι μὴ βασκοπούλα εἰς τὰ δάση γεννημένη;
Πῶς ἡ νέα μου καρδιά νὰ μὴν ἦν ἔρωτευμένη,
Ἄφοῦ βλέπει ὅτι ἕνας νέος πλούσιος καὶ μέγας,
Δι' ἀγάπην ἐδικὴν μου θέσει πρόβατα καὶ αἰγὰς;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου, σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Δρόσε, σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ἰπέτης ὁ ἄθνητος —
Ὁ λαμπροενδεδυμένος, ὁ εὐγενικὸς ὁ νέος! —
Τὸν ὁποῖον βλέπω τῶρα βοσκικὰ ἐνδεδυμένον
Καὶ εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνης τῆς μελέας καθισμένον;
Σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Δρόσος ὅστις νύκτα καὶ ἡμέραν
Καταδέχεσαι καὶ παλῆεις τὴν ποιμενικὴν φλογέραν;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου, δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Ὡ χαρὰ εἰς τὴν μητέρα ὅπου σ' ἔκαμε τὴν μίαν!...
Λάμψε, ἤλιε, νὰ λάμψη!... ἴδε... ἴδε εὐμορφίαν!
Ἡ δὴν αἶμα ὅπου ἔγει! εἶνε ἄσπρος ὡς τὸ γάλα!
Ἄ! τί ὄμματα, Θεέ μου, μαύρα μαύρα καὶ μεγάλα!
Τί μαλλία, τί μαλλία! ἢ καλλίτερον χρυσαφί!
Τρέφετε τὴν ζωγραφίαν νὰ τοῦ κάμετε, ζωγράφοι!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Ἐσκηώθη, Τί κορμίον! Μὲ τὴν χεῖρά του μου νεύει...
Ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ... εἰς τὸν λόφον θὰ ἀναβῆ;
— Ὅχι. — εἰς τοὺς καλαμῶνας μὲ τὰ πρόβατα ὑπάγει. —
Τρέμω! μία ὑποψία τὴν ἀθλίαν θὰ μὲ φάγῃ
Μὴν ἀπὸ ἀπελπισίαν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα
Θὲ νὰ πέσῃ; Ἄν ἐκεῖνο τὸ ὑστερινόν του νεῦμα!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Δὲν πιστεύω! ὦ, ὁ νοῦς μου δ' ἐμπορεῖ νὰ τὸ χωρήσῃ!
Χθὲς τοῦ ἔδοσα ἐλπίδας κ' εἰς τὸν ποταμὸν θὰ πέσῃ;
«Βάσκισσα χαριτωμένη (χθὲς μοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος)
Κὼς ἄς σὲ παρακινήσῃ ὁ πολὺς μου αὐτὸς ὀρθῶς
Εἰς τὸ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν ἄθνητον τὴν χώραν!»
— Δέμπορὸς νὰ κάμω τοῦτο, δέμπορὸς αὐτὴν τὴν ὥραν!
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Εἶμαι, εἶπα βορραμένη! Ἄσες πρῶτα νὰ γεννηθῶ.
Κ' εἰς τὴν μαῦρόν του πατέρα τὸ παιδίον νὰ ἀνοίσω!
«Λοιπὸν στάσου, ὦ ἀμένε μου, νὰ σοῦ δώσω ἕν φίλον.»
— Μή... ἤσυχασα! Μή, Δρόσε!... — Καὶ τὸ αἶμά μου
[τὴν κρῖον!

Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Ἐκεῖ πρῶτον σ' εἶδα, Δρόσε, ὑπερτίραν ἰπέτα,
Μ' ὑποδέματα μεγάλα καὶ μ' ἐνδύματα ὄραϊα!
Τόσον εὐμορφὸς σ' ἐφάνη ὡστε ἤθελα καὶ μοῦ λέγεις
«Βασκοπούλά μου; Θέα μου; ἐραστήν σου μὲ ἐκλέγεις;
Κ' ἔκτοτ' ἢ ὑπανδρευμένη καὶ ἀθῶα βασκοπούλα
Ἐγενεῖ τοῦ Δρόσου σκλάβα, ἔγενεῖ τοῦ Δρόσου δούλα!
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω, ἀφοῦ βλέπω, Δρόσε, ὅτι
Μ' ἀγαπᾶς ὡσὸν νὰ ἴμουν τῶν ἀρχοντοπούλων πρῶτη
Κ' ὄχι μὴ βασκοπούλα εἰς τὰ δάση γεννημένη;
Πῶς ἡ νέα μου καρδιά νὰ μὴν ἦν ἔρωτευμένη,
Ἄφοῦ βλέπει ὅτι ἕνας νέος πλούσιος καὶ μέγας,
Δι' ἀγάπην ἐδικὴν μου θέσει πρόβατα καὶ αἰγὰς;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου, σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Δρόσε, σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ἰπέτης ὁ ἄθνητος —
Ὁ λαμπροενδεδυμένος, ὁ εὐγενικὸς ὁ νέος! —
Τὸν ὁποῖον βλέπω τῶρα βοσκικὰ ἐνδεδυμένον
Καὶ εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνης τῆς μελέας καθισμένον;
Σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Δρόσος ὅστις νύκτα καὶ ἡμέραν
Καταδέχεσαι καὶ παλῆεις τὴν ποιμενικὴν φλογέραν;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου, δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Ὡ χαρὰ εἰς τὴν μητέρα ὅπου σ' ἔκαμε τὴν μίαν!...
Λάμψε, ἤλιε, νὰ λάμψη!... ἴδε... ἴδε εὐμορφίαν!
Ἡ δὴν αἶμα ὅπου ἔγει! εἶνε ἄσπρος ὡς τὸ γάλα!
Ἄ! τί ὄμματα, Θεέ μου, μαύρα μαύρα καὶ μεγάλα!
Τί μαλλία, τί μαλλία! ἢ καλλίτερον χρυσαφί!
Τρέφετε τὴν ζωγραφίαν νὰ τοῦ κάμετε, ζωγράφοι!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Ἐσκηώθη, Τί κορμίον! Μὲ τὴν χεῖρά του μου νεύει...
Ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ... εἰς τὸν λόφον θὰ ἀναβῆ;
— Ὅχι. — εἰς τοὺς καλαμῶνας μὲ τὰ πρόβατα ὑπάγει. —
Τρέμω! μία ὑποψία τὴν ἀθλίαν θὰ μὲ φάγῃ
Μὴν ἀπὸ ἀπελπισίαν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα
Θὲ νὰ πέσῃ; Ἄν ἐκεῖνο τὸ ὑστερινόν του νεῦμα!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Δὲν πιστεύω! ὦ, ὁ νοῦς μου δ' ἐμπορεῖ νὰ τὸ χωρήσῃ!
Χθὲς τοῦ ἔδοσα ἐλπίδας κ' εἰς τὸν ποταμὸν θὰ πέσῃ;
«Βάσκισσα χαριτωμένη (χθὲς μοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος)
Κὼς ἄς σὲ παρακινήσῃ ὁ πολὺς μου αὐτὸς ὀρθῶς
Εἰς τὸ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν ἄθνητον τὴν χώραν!»
— Δέμπορὸς νὰ κάμω τοῦτο, δέμπορὸς αὐτὴν τὴν ὥραν!
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Εἶμαι, εἶπα βορραμένη! Ἄσες πρῶτα νὰ γεννηθῶ.
Κ' εἰς τὴν μαῦρόν του πατέρα τὸ παιδίον νὰ ἀνοίσω!
«Λοιπὸν στάσου, ὦ ἀμένε μου, νὰ σοῦ δώσω ἕν φίλον.»
— Μή... ἤσυχασα! Μή, Δρόσε!... — Καὶ τὸ αἶμά μου
[τὴν κρῖον!

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΜΟΣΧΟΣ, ποιμὴν. ΑΡΕΤΗ, σύζυγός του.

ΙΙ. ΑΡΕΤΗ.

Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω!
Ἐκεῖ πρῶτον σ' εἶδα, Δρόσε, ὑπερτίραν ἰπέτα,
Μ' ὑποδέματα μεγάλα καὶ μ' ἐνδύματα ὄραϊα!
Τόσον εὐμορφὸς σ' ἐφάνη ὡστε ἤθελα καὶ μοῦ λέγεις
«Βασκοπούλά μου; Θέα μου; ἐραστήν σου μὲ ἐκλέγεις;
Κ' ἔκτοτ' ἢ ὑπανδρευμένη καὶ ἀθῶα βασκοπούλα
Ἐγενεῖ τοῦ Δρόσου σκλάβα, ἔγενεῖ τοῦ Δρόσου δούλα!
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω, ἀφοῦ βλέπω, Δρόσε, ὅτι
Μ' ἀγαπᾶς ὡσὸν νὰ ἴμουν τῶν ἀρχοντοπούλων πρῶτη
Κ' ὄχι μὴ βασκοπούλα εἰς τὰ δάση γεννημένη;
Πῶς ἡ νέα μου καρδιά νὰ μὴν ἦν ἔρωτευμένη,
Ἄφοῦ βλέπει ὅτι ἕνας νέος πλούσιος καὶ μέγας,
Δι' ἀγάπην ἐδικὴν μου θέσει πρόβατα καὶ αἰγὰς;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου! δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου, σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Δρόσε, σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ἰπέτης ὁ ἄθνητος —
Ὁ λαμπροενδεδυμένος, ὁ εὐγενικὸς ὁ νέος! —
Τὸν ὁποῖον βλέπω τῶρα βοσκικὰ ἐνδεδυμένον
Καὶ εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνης τῆς μελέας καθισμένον;
Σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Δρόσος ὅστις νύκτα καὶ ἡμέραν
Καταδέχεσαι καὶ παλῆεις τὴν ποιμενικὴν φλογέραν;
Φύγε, Μόσχε σύζυγέ μου, δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ κλαίω.
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ὅμως πταίω.
Ὡ χαρὰ εἰς τὴν μητέρα ὅπου σ' ἔκαμε τὴν μίαν!...
Λάμψε, ἤλιε, νὰ λάμψη!... ἴδε... ἴδε εὐμορφίαν!
Ἡ δὴν αἶμα ὅπου ἔγει! εἶνε ἄσπρος ὡς τὸ γάλα!
Ἄ! τί ὄμματα, Θεέ μου, μαύρα μαύρα καὶ μεγάλα!
Τί μαλλία, τί μαλλία! ἢ καλλίτερον χρυσαφί!
Τρέφετε τὴν ζωγραφίαν νὰ τοῦ κάμετε, ζωγράφοι!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Ἐσκηώθη, Τί κορμίον! Μὲ τὴν χεῖρά του μου νεύει...
Ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ... εἰς τὸν λόφον θὰ ἀναβῆ;
— Ὅχι. — εἰς τοὺς καλαμῶνας μὲ τὰ πρόβατα ὑπάγει. —
Τρέμω! μία ὑποψία τὴν ἀθλίαν θὰ μὲ φάγῃ
Μὴν ἀπὸ ἀπελπισίαν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα
Θὲ νὰ πέσῃ; Ἄν ἐκεῖνο τὸ ὑστερινόν του νεῦμα!...
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Δὲν πιστεύω! ὦ, ὁ νοῦς μου δ' ἐμπορεῖ νὰ τὸ χωρήσῃ!
Χθὲς τοῦ ἔδοσα ἐλπίδας κ' εἰς τὸν ποταμὸν θὰ πέσῃ;
«Βάσκισσα χαριτωμένη (χθὲς μοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος)
Κὼς ἄς σὲ παρακινήσῃ ὁ πολὺς μου αὐτὸς ὀρθῶς
Εἰς τὸ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν ἄθνητον τὴν χώραν!»
— Δέμπορὸς νὰ κάμω τοῦτο, δέμπορὸς αὐτὴν τὴν ὥραν!
Φύγε, Μόσχε βοσκὴ Μαύρη! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου!
Ἐλα, Δρόσε ἤλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἐτοιμάσω.
Εἶμαι, εἶπα βορραμένη! Ἄσες πρῶτα νὰ γεννηθῶ.
Κ' εἰς τὴν μαῦρόν του πατέρα τὸ παιδίον νὰ ἀνοίσω!
«Λοιπὸν στάσου, ὦ ἀμένε μου, νὰ σοῦ δώσω ἕν φίλον.»
— Μή... ἤσυχασα! Μή, Δρόσε!... — Καὶ τὸ αἶμά μου
[τὴν κρῖον!

Φύγε Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τὸς βοσκούς δὲν θέλω γῶ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Καὶ μοῦ φαίνουτ' ὅλα μαῦρα: ὡτὴν αἴγες τὰ ἀρνία
 Ὡσαύτως λίκαι κα: αἱ αἴγες καὶ τῆς μάδρας τὰ σκυλιά
 Ὡσαν οἶοι αἱ περὶ αἱ ἀγαλλιάδες καὶ οἱ βόες:
 Οἱ ἀμνοί, οἱ ἐρπύρι του καὶ οἱ μισχοὶ ὡτὴν Θῶδες!
 Φαίνεσθέ μου καὶ σεις μαῦρα, θοονα, δάστη, δένδρα, θρύσεις.
 Εἰς τὸν ποταμὸν, φλογέρη, πήγαινε νὰ κολιμήηται.
 Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τὸς βοσκούς δὲν θέλω γῶ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.

Ἀρετῆ, ποῖος τὴν χίριν καὶ χαρὰν σου ὅταν γείνης
 Σύζυγος τοῦ Δρόσου! — Κλαίεις; πῶς! δὲν οἶ τὸ ὑπομείνης;
 Πῶς! ἀρχόντισσα θὰ γείνης καὶ ἀκόμη ἀμριβάλλεις;
 Πλούτη, ὄψα, μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας; θὰ βέλλης...
 Εἰς τὸ μάλχμα θὰ ἦται βουτηγμένη καὶ θὰ χαίρησι!
 Πλὴν θ' ἀρήτης τὰ παιδιὰ σου, Ἀρετῆ! τὸ ὑπερέρεις;

Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τὸς βοσκούς δὲν θέλω γῶ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Κ' ἂν τ' ἀρήται μήπως πάλιν δὲν θὰ ζῶν χωρὶς ἐμένα;
 Ἄς εἰποῦν δι εἶνα: δίχως μένα ἢ ὠρραμισμένα,
 Τὰ βοσκοπούλα! — Καὶ ὅμως τα λυπῆται ἢ καρδιὰ μου!...
 Πλὴν τί κἀνημαὶ καὶ λέγω ἢ ἀνόητη; Παιδιὰ μου
 Θὲ νὰ ἦν ὅσα κάμω μὲ τὸν σύζυγόν μου Δρόσον. —
 Δρόσε, βλέπεις, φίλιτά μου, πόσον σ' ἀγαπῶ, ὦ! πότον;

Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τὸς βοσκούς δὲν θέλω γῶ!
 Ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γείνω, δὲν ἀργῶ.
 Τί μοῦ λείγετε τὰς χεῖρας, πρόβατα, σὰς ἐπιγαθῆν!
 Φύγετε! χαίτης πλέον ἀροῦ καὶ ἐγὼ ἐχάθην!
 Πλέον δὲν θὰ σὰς ποιμάνω, πλέον δὲν θὰ σὰς ποτίσω!
 Βόσκιστα ἐγὼ δὲν εἶμαι! Λοιπὸν πῶς νὰ σὰς φροντίζω;
 Ἐγὼ θὰ γενῶ μεγάλη, ἐγὼ θὰ γενῶ Κυρία!
 Ἄν πενάτε, ἂν διψάτε τί μὲ μέλει, ὦ ἀρνία;

III
ΜΟΣΧΟΣ.

Ὁ ψευδοβοσκός, ὁ Δρόσος εἰς τὸν ποταμὸν ἐπνίγη,
 Ἀρετῆ...

ΑΡΕΤΗ.

Ἄ Δρόσε, Δρόσε! Ἡ ψυχὴ μου θὲ νὰ φύγη! ...
 Τρέμω! Πίπτω! Θὰ γενήσω!... Μὲ θερρίζουσιν οἱ πόνοι!...

ΜΟΣΧΟΣ.

Ἀρετῆ, μὴ πίπτης... στάσου! Ἄ! τὸ αἷμά μου παγώνει! —
 Γεννά!... — Ἀρετῆ, ὁ Δρόσος ζῆ, ζῆ...

ΑΡΕΤΗ.

Τὰ ἐντόσθιά μου.

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὡοι μοι! ὑπάγει πλέον ἢ ἐλπίς μου, ἢ χαρὰ μου! —
 Ἀπεβάθη! νεκρὸν τέκνον ἔκαμα! Ἄχ! κινδυνεύει! —
 Ἀρετῆ! ὁ Δρόσος εἶνε καλά... τώρα θὰ ἀναΐδῃ...
 Σὲ ἀπάτησα; τὸ εἶπα ἀπ' ὀργῆν, ἀπὸ ζηλείαν...
 Ζῆσε! μὴ μοῦ ἀποθάνης, φῶς μου! — Ὡ! τὴν Παναγίαν
 Θὰ θερμποπαρακαλέσω; Παναγία, λύτρωσέ την!
 Παναγία, κάμε θαῦμα! Παναγία, σήκωσέ την!
 Εἶνε μήτηρ' ἔχει τέκνον: ὀρρανοῦ τί θὲ νὰ γείνης;
 Εἶνε σύζυγος μονόχον, ν' ἀποθάνη, μὲ ἀφίνει!
 Εἶνε βοσκοπούλα τέλος! τίς θὰ βόσκη τ' ἀρνία,
 Τίς καλύτερον θὰ παῖζῃ τὴν φλογέρην, Παναγία;
ΑΡΕΤΗ.

Δὲν ἐπνίγη;...

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὁχι, ὄχι! ζῆ...
ΑΡΕΤΗ.

ΜΟΣΧΟΣ.

Μὴ τὸ λέγης! ὦ! τὸν νοῦν μου νὰ τ' ἀκούσω μόνον χάνω!
 Ἀρετῆ μου, κύταξέ με! ὄχι ὅμως ὡς φονεά!...
 Εἶπα ψεῦμα, ἀλλὰ ἡμῶν κ' ἐγὼ σύζυγος, ὦ νέα! —
 Κ' ἔνας σύζυγος κρυμμένος τὴν γυναικά του ν' ἀκούσῃ
 Ὅτι ἀγαπᾷ ἐν' ἄλλον εἰς τὸ αἶμα θὰ τὴν λούσῃ.
 Κ' ἐγὼ ἐπειθὶ σ' ἀγάπων — καὶ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα! —
 Ἄνοιξα τὸ βοσκικόν μου, τὸ ἀνόητόν μου στόμα
 Καὶ σοῦ εἶπα ἕνα ψεῦμα! Ἄχ! θανατηφόρον εἶνε!
 Ἡμαρτον! συγχώρησέ με! μὴ μου φύγῃς! μείνε, μείνε!

ΑΡΕΤΗ.

Μόσχε, τὸ παιδί ζῆ; ...
ΜΟΣΧΟΣ.
 Ὁχι! εἶνε κέρη... νεκρῆ, κέρη!
ΑΡΕΤΗ.
 Ἐξ αἰτίας μου ἐχάθη!

ΜΟΣΧΟΣ.

Ὁ χρυσοῦ μου Παναγί
 Τρεῖς λιμπάδες θὰ σ' ἀνάω ἂν τὴν Ἀρετῆν μου σώσω
ΑΡΕΤΗ.
 Μόσχε... τὴν συγχώρησέν σου εἰς τὴν Ἀρετῆν νὰ δώσω.
 Σ' ἐπταίειν ἢ κακομύρα δίχως, εἰχῶς νὰ τὸ θέλῃ.
 Ζωὴν ἐξῆ εἰς τὰ δάτη γλυκοτάτην ὡς τὸ μέλι.
 Λαίε! νὰ τὴν ὑπάγῃς εἰς τὸν Ἀθηνῶν τὴν χώραν;
 Ἄκκη ὡτὴν ἀρνίον εἶδ', — ἀνάθεμα τὴν ὄραν! —
 Εἶδα ἕνα λιμπρὸν νέον, πλούσιον, καὶ ἐθαμβώθην:
 Εἰς τὰ πλοῦτη του καὶ ὄχ' εἰς τὰ κάλλη του ἐτρώθην!
 Ἐώρα τὸ καταλιμβάνω... Ἐλοπὸν δὲν πταίω τόσον
 Ὅσον φαίνεται, ὦ Μόσχε, ἂν ἀγάπησα τὸν Δρόσον!

Φιλητέ μου τὸν υἱὸν μου Ἀζάμπρον!... Ἄ! ἐνῶ ποιμαῖ
 Τὸ ἀθῶον, ἢ μισέρη ἢ καλὴ του ἀποθίνει!
 Φιλητέ μου τὰ ἀρνία!... Ἐθῶ ὅταν ἀποθάνω
 Νὰ κολήσῃς τὴν ποτίστειν εἰς τὸ χῶμά μου ἐπάνω
 Καὶ νὰ ἐργωνται νὰ πίνων ἀπὸ μέσα τὸ νερό των!...
 Φιλητέ με καὶ σὺ! — Λάβε!... — Σὲ ἀγάπησα τὸν πρώτον
 Καὶ τὸν ὑστερον, ὦ Μόσχε, ὦ βροτὴ χαριτωμένη,
 Ποῦ μοῦ συγχωρεῖς τὸ πταίσμα καὶ μὲ κλαίεις, χηρευμένα
 Παῦσε! — Ἄκουσε, σ' ἀφίνω αὐτὴν τὴν παραγγελίαν:
 Ὅταν αἱ βοσκίδες ἔλθουν τὴν αὐριανὴν πρωτὴν
 Διὰ νὰ μὲ συνοδεύσουν μὲ κλαυθμούς καὶ μυρολόγια
 Εἰς τὸ μνήμα, τότε εἰπέ των, Μόσχε μου, αὐτὰ τὰ λόγια:
 « Βοσκοπούλα! εὐμορραί μου, ἀπορᾶγετε τὴν πόλιν
 Ὡς τὸ πρόβατον τὸν λύκον, ὡς τὴν φοβερὴν πανώλην!
 Ἐκ' οἱ νέοι καὶ τὰ πλοῦτη εἶν' ἀπόκρυφαι παγίδες
 Ὅπου πίπτουν κ' ἀποθίνουσιν αἱ τριτάλλοι βοσκίδες! —
 Ἄζοστε παράδειμά σας Ἀρετῆν τὴν ποιμενίδα,
 Ἡτις διὰ νὰ ὑπάγῃ ἔπεσον εἰς τὴν παγίδα.»
 Σμῦρνη, Μάρτιος 1849.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΠΡΟ δεκατριῶν περίπου ἔτων ἑκαίνα ὠφέλιμον κ
 ἐκδώσω, ἀδεία τῆς Β. Κυβερνήτως, συλλογὴν τῶν πε
 ρὶ τοῦ ἐμπορίου ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος; νόμων, διατα
 γμάτων, συνθηκῶν καὶ ἄλλων ἐπιτήμων πράξεων καὶ
 ἢ κρίτις μου δὲν ἀπέβη ματαιὰ· διότι ἡ συλλογὴ αὐ
 τη, τυπωθεῖσα δις, ἐξέλειπε πρὸ πολλοῦ, καὶ πρὸ πολ
 λοῦ ἢ ἀνάγκη τρίτης ἐκδόσεως ἐγένετο ἐπισηθητέ
 ταύτην ἐπιχειρῶν σήμερον μὲ σκοπὸν νὰ καταστήσῃ
 πληρετέραν καὶ χρήσιμον, οὐ μόνον εἰς τοὺς πλοια
 ρχοὺς, καὶ τοὺς κυβερνήτας, καὶ τὰς λιμενικάς Ἀρχάς,
 ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς προξενικούς καὶ δικαστικούς ὑπι
 ρέτας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν ἐμπορίαν ἀσχολου
 μένους, προσθέτω ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ 1838 μέχρι τῆς
 σήμερον περὶ τοῦ ναυτικοῦ τούτου πράξεις τῆς Κυβερ
 νήσεως, τὰς ἀνεκδότους ἐπεξηγηματικὰς ἐγκυκλίου
 καὶ διατάξεις τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργείου, τὰς
 ὁποίας λαβὼν τὴν ἀδιαν ἠρκανίσθη ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα αὐ
 τοῦ, καθὼς καὶ τὰς προξενικὰς ὁδηγίας καὶ διαταγμα
 τείσεις, καὶ τὰς περὶ ναυτιλίας καὶ ἐμπορίας συνθηκάς
 ἢ συλλογὴ, συμπληρουμένη οὕτω πῶς, καὶ ἐπὶ κεφα
 λῆς ἔχουσα εἰς ταυγαθὴν γεγραμμένη ἀπὸ δόκιμον κά
 λαμον νομομαθοῦς ὁμογενοῦς, θέλει γενεῖ διπλάσια τῶν
 δύο πρώτων κατὰ τὸν ὄγκον. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ τριῶν
 ὀρχυῶν θέλει τιμᾶσθαι πέντε.

Ἡ τύπως ἀρchetαι ἀμείσως. **Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ**
 Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 20 Ὀκτωμβρίου 1849.